

Y A R P U Z

Edebiyat Dergisi

Fotoğraf/Atilla İmamoglu Konağı - Mehmet GÖREN

Yıl 2 Sayı 16 Haziran 2020

Y A R P U Z

Edebiyat Dergisi

Sahibi

Halil DEMİR

Yazı İşleri Müdürü

Halil DEMİR

Editör

İlker GÜLBAHAR

Yayın Kurulu

Ahmet Süreyya DURNA

Haşim KALENDER

Mehmet GÖREN

Son Okuma

Mehmet OSMANOĞLU

Yazışma ve Gönderi Adresi

Kale Mahallesi Elçibey Caddesi
Arma Market Yanı Kat:1 No: 24/B
Afşin/Kahramanmaraş

yarpuzedebyatdergisi@gmail.com

Yarpuz Web:

www.yarpuzedebyatdergisi.com

Facebook:

Yarpuz Edebiyat Dergisi

Yayın Türü: Süreli Yayın

ISSN : 2687-2307 Aylık (e-Dergi)

Yıl:2 Sayı: 16 (Haziran 2020)

İletişim Tel: 0541 629 94 66

Eserlerin hukukî sorumluluğu yazarlarına aittir.Yarpuz Edebiyat Dergisi'nden yapılan alıntılarda kaynak gösterilmesi zorunludur.

Yarpuz Edebiyat Dergisi

Afşin Merkez Yayın Grubu

tarafından çıkarılmaktadır.

İÇİNDEKİLER

MARAS ŞEHRENGİZİ - Şiir	
Nihat MALKOÇ	3
MEMLEKETİME YOLCULUK - Öykü	
Mehmet GÖREN	4
HÜZÜN BULUTU - Şiir	
Tayyib ATMACA	10
VAKT-İ ZEVAL - Şiir	
Ahmet Süreyya DURNA	10
UMUT VE UNUTUŞ - Şiir	
Haşim KALENDER	11
İŞTE GİDİYORUM ÇEŞM-İ SİYAHIM	
Oğuz KAYIRAN	12
DÉSCARTES SANCIMASI - Şiir	
Hasan DAĞ	13
YAZININ YÜZÜNDE ÖLÜM - Şiir	
Ali İhsan KEKEÇ	13
GÜLEYİA - Öykü	
Gülçin Yağmur AKBULUT	14
ŞİİRLE GELEN - Şiir	
Ali Rıfat ARKU	15
DÜŞTÜ - Şiir	
Recep ŞEN	15
AŞK/UMAR - Şiir	
Nurkan GÖKDEMİR	16
ÇİĞLİK - Şiir	
Faik KUMRU	17
KORONAYI GÖRDÜN MÜ - Şiir	
Kadir KÖSE	17
BEKLEYİŞ MEKTUBU - Şiir	
İlker GÜLBAHAR	18
SANATÇI VE İNSAN - Deneme	
Ergün BİLGİ	19
GEÇMİŞİMİ SEVEYİM - Deneme	
Ebuzer KALENDER	20
BERCESTE/LER - Şiir	
Rıdvan YILDIZ	21
AFORİZMALAR - Şiir	
İbrahim İLHAN	21
ETİ SENİN KEMİĞİ BENİM - Öykü	
Harun ÇİTİL	22
RUSYA'YA GEDEN YOL - Şiir	
Eşgin	23
KIZ KULESİ'NİN RÜYASI - Şiir	
Filiz Kalkışım ÇOLAK	24
SERÇE BARDAGI - Öykü	
Sadiye Esma KARABULUT	25
KIYAMAM/GÖNÜL KADRAJIM - Şiir	
Sanem EREN	26
GÖKYÜZÜ BULUTLU HAVA PUSLUYDU - Öykü	
İsmail OKUTAN	27
ELVEDA BUSESİ - Şiir	
Sevim AÇIKBAŞ	28
İĞNENİN ÇİĞLİĞİ - Şiir	
Muhammed KORKMAZ	29
KARANLIKTA GÜNEŞLENENLER - Şiir	
Ferruh RECAİ	29
SABIR SURLARI - Şiir	
Mehmet Şirin AYDEMİR	30
AYRILIĞ SAHNESİ - Şiir	
Mehmet Şirin YÜN	30
ÇAY SICAKKEN - Şiir	
Enes GÜRBÜZ	31
KÖRÜN HAYAT GÖZLÜĞÜ - Şiir	
Murat TÜRKCAN	31
İLK YAZ TERENNÜMLERİ - Şiir	
Mehmet OSMANOĞLU	32

MARAŞ ŞEHRENGİZİ

-Üstat Necip Fazıl'ın memleketine-

Yadıma düştün yine, ey madalyalı şehir!...
Gönlüm aşkınla yanar, vuslatı etme tehir!...

Düşmana kan kusturdun Akdeniz'in incisi
Şairler yatağının gönlümün birincisi.

Dilden tele dolaşır türküleri, sözleri
Ahşap oymacılığı kamaştırır gözleri.

Gelinlerin kolunu süsler Maraş burması
Selçuklu yadigarı güzelim sim sırması.

Sütçü İmam düşmana ilk kurşunu atmıştı
Yurda nefer olmanın şerefini tatmıştı.

Trabzon Caddesinde nabzı atar Maraş'ın
İlçaları tene sıhhat katar Maraş'ın.

Bu şehir (bir)incidir bulamazsın eşini
Maraş'ın dondurması söndürür ateşini.

Bizlere gurbet elde geçen her mevsim hazan
Gönlüme şifa olur Ulu Cami'de ezan...

Medeniyete tanık Direkli Mağarası
Yolun düşse Maraş'a, iç tarhana çorbası...

Ahşabın saltanatı sürer konaklarında
Nice hatıran saklı saçımın aklarında...

Taşhan'da durur zaman, mazi kuşatır arşı
Gönlümün aynasından yansır Kapalı Çarşı.

Eshab-ı Kehf, Afşin'in ruhu, gönül gözüdür
Germenika, Maraş'ın düne bakan yüzüdür.

Ceyhan Köprüsü dünü, kavuşturur bugüne
Süleymanlı'da tarih çıkar bir adım öne.

Çukurhisar'da gez gör Kaya Mezarları'nı
Esirgeme Maraş'tan şehla nazarlarını!...

Andırın Kaleleri dünden yadigar bize
Can verir kahramanlar, Maraş çıkar gündüze.

MEMLEKETİME YOLCULUK

Kaç yıl olmuştu doğup büyüdüğüm memleketimden ayrıralı. Zorunlu bir ayrılıktı bu! Nasıl da gelip geçti bir ömür...

Otobüs hızını, kalbim de atışını artırdı. Yanımda oturan adamın yolculuk boyunca kaşı hep çatıktı. Lacivert takım elbisesinin altına beyaz gömlek giymişti. Neredeyse göbeği gömleğinden dışarı fırlayacaktı.

Pencere kenarında otuyordum. Dışarıyı süzerken gözlerim buğulandı. Sevdiklerinden ayrı kalmak dokunuyor insana be! Ayrılığın hüznü insanın yüreğine balyoz gibi inip paramparça ediyor, ufalıyor... Yanık yürek, kavru lan beden, akan gözyaşı bile bu ufalanmış parçaları ne toplayabilir ne de birleştirebilir.

Yol uzadıkça uzuyor, dağlar ve ovalar ardı sıra dizili-

futbol maçı yaptığı yerdı. Peki, çocuklar nerede top oynuyorlar şimdi? Çocuktur bulurlar bir boşluk! Ne maçlar yapardık; heyecan, tempo, hırs, çekişme... Bir futbol maçında olması gereken ne varsa hepsi mevcuttu. Sahibi ara sıra maçımızın tam ortasında gelir bizi kovalardı. Tarlanın sahibi gitti mi biz de kaldığımız yerden devam ederdik. Tıpkı, ağaçlardaki serçelere taş atarsın da hepsi birden “pıııırrr” uçup gider sonra geri gelirler ya, bizim ki de öyle bir şeydi.

Otobüsten iner inmez gözlerim nemlendi. İçimdeki kopan fırtınayı kim bilebilirdi? Memleket topraklarına ayak basmak kelimelerle anlatılabilir miydi? Ağır adımlarla çocukluğumun ve gençliğimin geçtiği yerlere doğru hareketlenirken, meraklı ve heyecanlı bakışlarla etrafı-

mı süzüyordum. Adımlarken durmam, başımı sağa sola çevirmem, yüzümün bir hayret ifadesine bürünmesi, bazen de gözlerimin fal taşı gibi açılması görenlerce “Ne tuhaf insan!” denmesine neden oluyordu sanırım. Bütün bunlara içerlemeden sindire sindire bakıyordum etrafa. Yılların özlemiydi ne de olsa...

Biraz ileride
ilkokul birinci
sınıfa gittiğim
Atatürk İlkokulu
tam karşımda du-

yordu. Şoför direksiyonu dinlenme tesislerine kırdı. Allah'tan ki bu son mola yeriymiş!

Uzun bir yolculuğun ardından sona yaklaşmıştık. İçim kıpır kıpırdı. Şehrin sokaklarında otobüs ilerlerken, “Nereye gidiyor?” diye mırıldandım. Yanımdaki sevimsiz adam kalın sesiyle, “Bana mı seslendin?” dedi. “Hayır evladım!”... Bir çatık kaş...

Memleketimden ayrıldığımda terminal eski sebze halinin içindeydi. Otobüs yeni terminale girdiğinde, “Burası yoncalık... Birkâç mahalledeki çocukların toplanarak

ruyordu. Yanına yapılan ek binadan ve boyasından başka değişiklik yoktu. Bir de okulun bahçe duvarının kenarına diktığımız o mini minnacık akasyalar göğe doğru uzamıştı. Hafta sonu olmasına rağmen hiç çocuk yoktu okulun bahçesinde. Oysa bizim çocukluğumuzda hafta sonunda okulun bahçesi tıklım tıklım olurdu.

Bahçenin giriş kapısından içeriye girmeden duraldım. İçten, “Ah, İreşit emmi, ah!” Şekerci İreşit emmi, horoz şekerleri satardı. Teneffüs zili çalınca koridorlardan, merdivenlerden ve bahçeden bir hışımla koşardık horozlu

şeker almaya. Geçimini bununla sağlardı. Kimseye zarar dokunmayan birisiydi. İri yarıydı İreşit emmi! İlk defa görenler çekinirlerdi. O iri yarı adamın ne kadar yufka yüreğe sahip olduğunu öğrendikten sonra “İreşit emmi, İreşit emmi!” diye yanından ayrılmazdı çocuklar. Parası olmayanlara da bedava verirdi horozlu şekerlerinden. Eşi Happa bacıydı, ölmüş Habba bacı. İreşit emmi de genç biriyle evlenmiş. Ondan sonrada huzuru bulamamış bir türlü... Çok çekirmiş İreşit Emmi’ye cadaloz kadın. Fazla dayanamamış İreşit emmi de rahmetli olmuş!

Okulun bahçesinden içeriye girdim, sınıfımızın içini süzdüm. O günler film şeridi gibi gözlerimin önünden akıp geçti. Öğretmenimiz “Hilal yapın.” demişti de ben de yuvarlak ay yapmıştım. Öğretmen bütün sınıfa göstermişti, bayağı utanmıştım.

Okulun bulunduğu alan eskiden mezarlıkmış! Okul bahçesinde yapılan bir kazı sırasında kemiklerin çıktığını görmüştüm. Toplanan kemikleri yeni mezarlığa gömmüşlerdi.

Öğretmenimiz mendil kapmaca oynatırdı. Sınıfı ikiye ayırırdı. Ayırdığı bu grupların önüne de çizgi çizerdi. Bu grupların tam ortasına bir öğrenci bırakır ve eline de bir mendil verirdi. Öğretmenimiz işaret verdiğinde grubun ilk sırasındaki öğrenciler ortadaki mendili tutan öğrenciye doğru hızlı bir şekilde koşarlardı. Her iki grupta dengeli kişileri rakip ederdi. Biraz kurnazlık ve hızlı olmak gerekti. Mendili tutan kişinin etrafında dönerler, birden mendili birisi alıp kaçar, diğeri onun peşine düşer, mendili alan öğrenci kendi grubuna doğru koşmaya başlar ve kendi grubunun önüne çizilmiş çizgiyi geçtiği anda öne geçmiş olurlardı. Eğer o çizgiye kadar kovalayan öğrenci elini kovaladığı öğrenciye değdirirse diğer grup öne geçmiş olurdu.

Bir de “Yağ satarım, bal batırım.” diye mendil oyunu oynatırdı öğretmenimiz. Bunda da daire yapılır, yere çömelinirdi. Biri ebe olur, elinde mendil yere çömelenlerin etrafında dönerdi. Çömelenler de “Yağ satarım, bal satarım” diye el çırparlardı. Birden ebe elindeki mendili birinin arkasına bırakıp koşardı. Mendili bırakan kişinin koştuğunu gördüklerinde herkes arkasına bakardı. Arkasına mendil atılan hemen mendili alır, ebenin peşine takılır, ebeyi kalktığı yere kadar kovalar, yakalarsa ebe ebeliğine devam eder, yakalayamazsa ebe kendi olurdu.

Okulun bahçesinden üstteki yola çıkıp evimize doğru adımlarken, tek tük kalmış çalı güllerinin mis kokusunu içime doyasya çektim. Toprak kokulu yolların yerini asfalt almış. Güneşin sıcaklığıyla asfaltın birleşince bulgur bulgur ter akmaya başladı alnımdan...

İki elektrik direği ortasında durdum. Hey gidi günler hey, diye mırıldandım. Yay yapıp okun ucuna da çivi bağladık. Selvi ağaçlarına nişan alır, oku bırakırdık. Ağaca saplandığında sevinç naraları atardık. Arkadaşlarla da hızlı ok atma yarışına girerdik. Yol kenarındaki elektrik direkleri de ölçümüz olurdu. Bir defasında yayı gerdirdim, arkadaşların “Atmaaaaa!” demelerine fırsat kalmadan ok yaydan çıkmıştı bir kere. Havada “vızlayarak” gitti, diğer elektrik direğinin dibindeki ara yoldan çıkan komşunun

ensesine... Komşu hızla dönüp bize doğru geldi. Ucu çivili ok da elindeydi. Gelirken ikide birde eliyle ensesini kontrol ediyordu. Yanımıza geldiğinde eli kan olmuştu. “Kim attı oku?” “Ben attım!” der demez, can havliyle kulağımın dibine okkalı bir tokat patlattı ki yıldızları saymadım desem yalan olur. Bununla kurtulduğuma sevinmiştim. Komşu giderken hâlâ eliyle ensesini kontrol ediyordu iki de bir... Çocukluk işte!

Çocukluğum ve gençliğimin geçtiği evimizin önüne vardığımda dizlerimin bağı çözülürdü, kendimi ne tokmaklar yiyen dibek taşının üzerine bıraktım. Evimizin yarısı çökmüş, mertekleri dışına çıkmıştı. Anlayacağınız harabeye dönmüş! Yaşadıklarım hayalimden geçerken iki damla gözyaşım toprakla buluştu. Tam karşiki pencerenin olduğu oda, oturma odamızdı. Kışın sobayı bu odaya kurardık. Rahmetli anacığımı, hele de kış aylarında diş ağrımdan dolayı sabahlara kadar uyutmazdım. “Ahh, sobada bezi ısıt, yanağıma koy!” Anam da sobanın borusunda bezi ısıtıp yanağıma koyardı. Isının tesiriyle dişimim ağrısı hafiflerdi. Gecenin tam ortası... Anam saatlerce başucumda yorgun ve bitkin... Diş ağrımın az da olsa geçmesinin ardından sessizliğe bürünürdüm. Ağrısı yeniden başladığında hemen anamı o derin uykusundan tekrar uyandırırdım. Anam esneyerek “Eeleşmedi mi?” “Cık!” Avazım çıktığı kadar bağıriyorum. Bu seferde çürük dişime “Tuz koy!” diyorum. Bırakıyor tuzu... Ağrı kesince anam yine uykuya dalıyor. Ağrı artınca “Anaa! Kalk anaa!” anam yine derin uykusundan uyanıyor esneyerek. Bu seferde “Kafa mı salla!” diyorum. Kafamı sallamaya başlıyor ağrı durur gibi oluyor. Sallama bitti mi anam uykuya dalmış demekti. Diş ağrımdan ben de anam da çok çekti. Mekânın cennet olsun anacığım, hakkını nasıl öderim?

Aşısız hakiki kıpkırmızı güllerimize ne olmuş? Her evin bahçesinin kenarı bu güllerle bezenir, mis kokularını yayarlardı etrafa. Şimdi aşılı güller almış yerini... Bunların da görünümü var, kokusu yok. Aşısız güller vakti geldiğinde aynen bir meyve gibi toplanır, gül şurubu, gül reçeli yapılırdı. Tadına mı?... Doyum olmazdı.

Yaz akşamlarında damda yatarken gökte yıldızları sayardık. O pırıltılı yıldızların altında kavak ve selvi ağaçlarının hışırtıları ise ninni gibi gelirdi. Hafif esen yelin bahçelerden getirdiği mis gibi iğde kokusunu da içimize çekerdik doyasya. Bahçeden kopardığımız kırmızılaşmış alalı bulalı elmaları yerken çıkan “ısırık” sesi melodiye dönüşürdü.

Ayaz demlenirdi her ağacın gölgesinde, her evin güneş almayan kuytu köşelerinde üşüme krizleri geçirirdik. Güneş daha bir sevecen, daha bir dostça görünürdü o zaman. Süyüklerden metrelerce sarkan buzları kürekleler ya da aşağı düşürdüğümüz katılaştıran buz parçalarıyla düşürmeye çalışırdık. Evlerin dibine düşürdüğümüz bu buz parçalarını ve damdan kürüdüğümüz karları kürekleler ileriye doğru atardık ki kerpiç evlerimizin dibi fazla ıslak kalmamasın diye.

Bir keresinde, arkadaşlardan biri yere düşürdüğümüz büyükçe bir buz parçasını kürekle ileri fırlatacağı sırada ayağı kaydı ve buz parçası yönünü değiştirip alnıma isabet

etti. Alnımda kıpkırmızı yarıklar oluşmuştu. Hatta birkaç damla kan akmıştı. Anam, alnımdaki yarama domates salçası sürmüştü iyileşmesi için...

Eskiden kışın kar dört-beş ay kalkmazdı. Uzun kış günlerinde toplanırdık evlerde “el el epenek” oynardık çocuklarla... “El el epenek, elden düşen topanak, topanağın yarısı bit pirenin karısı, iğne getir, iplik getir, çek şunu çıkart şunu...”

Gece kar bazen sabaha kadar yağardı. Sabah kalktık mı ilk işimiz yağan karı damdan kürümektir. Evin etrafına yığılan karların üzerine atlayıp yuvarlanırdık. Damdan dama kartopu atardık.

Dibek taşının üzerinden kalkıp burnumda tüten yerleri görmek için adımlamaya başladım. Az ileride kalın gövdeli söğüt ağacı hâlâ ayakta idi ama yanında akan ark suyu yoktu. Bu beton arkta az mı çimdik. Akan suyu sırtımızla set yapar, birden bıraktığımızda metrelerce ilerde bulurduk kendimizi.

Sırtımı söğüt ağacına verdim. Geceleri burada minavara oynardık. Grup olurduk; üçerli, beşerli, yedişerli... Kimin ebe olacağına ayaklarımız karar verirdi. Her gruptan bir kişi sırasıyla ayağını diğer ayağının önüne bırakırdı. Kimin ayağı altta kalırsa ebe olurdu. Bu oyun gece oynanırdı. Beşerli grup diyelim. Ebe olan gruptan dördü yalakta kalır. Yalak, ebenin kaldığı herhangi sabit bir yer olabilir, bizde genelde söğüt ağacı olurdu. Diğer gruptan dört kişi ise saklanırdı. Ebe olan gruptan bir kişi saklananları aramaya çıkardı. Yanında ise saklanan gruptan bir kişi bulunurdu. Nedeni ise ebenin nerede olduğunu yüksek sesle eşlerine duyurmasıydı. Ona tellal denirdi. Eşlerinin sesini duyan saklanan grup, ebeye yakalanmamak için yerini değiştirirdi. Ebenin her attığı adımı arkadaşlarına canlı yayın gibi anlatırdı. Onun için gür sesli ve anlatım kabiliyeti yüksek olan seçilirdi. “İreşit emminin evinin arkasındıyak. Ale-tirikci Durdu’nun evinin önüne vardık. Karozlu Hasan’ın evine doğru ilerliyoruz. Çeliklerin İrbemin evinin önünden geçiyor, Mine ablanın bahçe duvarının önünden geçtik, Semerci Duran’ın evinin yanındıyak. Memişlerin Mamedin bahçesi ile Horoz Mamedin evinin arasındaki yoldan Dişlen Ehmed’in bahçesine girdikten sona aniden döndük Sevinli Esecenin evine doğru gidiyoruz...” Ebenin yanındaki eşlerinin sesine göre yer değiştiren saklanan grup, eğer kendilerini arayan kişinin yalakten uzak bir yerde olduğunu anlayınca hemen yalağa varırlar, yalakteki dört kişiye çeşitli cezalar verirlerdi. Saklanan grup gelir gelmez yalaktekiler ise ‘minavara’ diye bağırırlardı. “minavara” sesi saklanan grubun yalakta olduğu anlamındaydı. Saklanan grubu arayan ebe ise “minavara” sesini duyar duymaz yalağa doğru koşardı. Yanındaki diğer gruptan olan kişi “Eşlerim ebe yalağa geliyor, kaçın” diye bağırırdı. Ebe koşarak yalağa geldiğinde saklanan grup gitmiş ise aramaya devam eder, gitmemiş ise saklanan gruptan birini kovalar yakalarsa, bu seferde ebe olan grup saklanır, saklanan grup da ebe olurdu.

Bir oyun deyip geçmemek gerek. Spor yapıyorsun, anlatma kabiliyetin gelişiyor, gece iz sürebiliyorsun... En önemlisi de samimi ilişkiler, dostluklar kuruyorsun. Hem

de eğleniyorsun. Anlayacağınız hormonsuz bir yaşam!..

“Çomça Gelin.” Bu oyun genelde kurak geçen mevsimlerde yağmur duası anlamındaydı. Yani yağmur yağması için yapıldı. Mahallede bütün çocuklar bir araya geldik. Adı çomça olan kepeceye tülbent takılır ve süslenerek gelin şekline sokulurdu. Birimiz çomça gelini eline alıp giderken diğer çocuklar da arkadan takip ederdi. Mahalledeki evleri tek tek dolaşırdık. Elde tutulan çomça gelini aşağı-yukarı sallarsa, bir yandan da hep bir ağızdan şu tekerlemeyi söylerdik:

“Çomca gelin, çam ister
Allah’tan bir bum ister
Yağdan bulgurdan ister
Verenin bir oğlu, vermeyenin bir kel kızı olsun.”

Her ev sahibi çocuklara çeşitli yiyecekler verirlerdi. Sonra alınan yiyecekleri ortaya koyar, hep birlikte yerdik.

Çamlak-Çömlek Patladı oyunu oynardık. Bu oyun altı - on beş yaş arası kızlar ve erkek çocukların birlikte oynadığı bir oyundu. on beş - yirmi kişi bir araya gelirdik. Oyun için ebe seçimi yapıldı. Ebe seçimi tekerleme ile yapıldı. “Dolapta pekmez yala yala bitmez, Ayşecik, cik cik cik, Fatmacık, cik cik cik, sen bu oyundan çık” denirdi. Sayışmaca sonunda tek kalan kişi ebe olurdu. Ebe duvara arkasını döner, elleri ile gözlerini kapatarak yüze kadar sayardı. Bu arada diğer çocuklar çok uzaklaşmamak şartıyla bulundukları yerdeki gizli yerlere saklanırlardı. Saklanmadan önce ebeyi kolayca yanılabilecekleri kıyafetlerini ceket, yelek, etek, hırka, şapka vb. birbirleriyle değiştirirlerdi. Ebe saymayı bitirince saklananları aramaya başlar. Saklananlar değiştirdikleri elbiselerini ebeye gösterdiğinde, ebe elbiselerin gerçek sahibinin adını söylerse yanıltmış olur ve kıyafetini gösteren çocuk “Çamlak-çömlek patladı.” diyerek birkaç defa sevinerek bağırır. Diğer çocukların hepsi saklandıkları yerden çıkarlar. Ebe yanıltığı için tekrar ebe seçilir. Ebe saklananlardan birini tanırsa oyun biter, yakaladığı kişi ebe olurdu.

Löddük, goçkuç, çüştürüm çüş eşşek, kemik gitti takır tukur, sülenke, çelik, saklambaç ve kovalambaç oyunları da oynardık.

Dikkatimizi oyunlarımıza verirdik. Nasıl hamleler yapmamız gerektiğini, nasıl vurmamız gerektiğini bir bilgin gibi düşünürdük. Zekâ geliştiriciydi. Bu oyunları ciddiyetle oynardık. Oyunbozanları oynatmazdık. Yani ciddiyetsiz davrananlar bilirlerdi oyundan atılacaklarını. Bu oyunlar mahallenin çocukları arasında yakınlaşmayı, kaynaşmayı ve dostluğu pekiştirirdi. Samimi arkadaş olmanın temeliydi. Temel ki yedi şiddetindeki depreme dayanıklı...

Adımlarımı purluğa doğru attım, oradan da Kaplankayası ile su deposunun yanındaki bağımıza... Aman Allah’ım! Bağlar! Bütün bağlar kurumuş! Hepsini hastalık vurmuş! Yemyeşil dağ kıraç olmuş! Sonra kimse dikmemiş! Oysa üzüm bağları üzümelerini sunmak için beklerdi tahterevallı oynayan çocuklar gibi de, sallarsa dururdu yapraklarını. Yemyeşil tepeler sapsarı kesilirdi sonbahara doğru... Her üzüm bağının sınırlarındaki taşlar yürek şek-

lindeydi, kaplumbağalar bir üzüm bağından diğerine itina ile girerdi. Yazın yaşını, kışın kurusunu yedik üzümün. Çocuklar ellerinde içi üzüm dolu sepetlerle evlerinin yolunu tutardı. Mıssıcak Mevrit Emmi'nin bağının üzümleri o bölgenin en iyisiydi. Ne kabarcıklardı ama! Gözü gibi bakardı bağına... Üzümlerin toprakta çürümemesi ve kaplumbağalardan korumak için çatal başlı serpene ile teyeklerini havaya kaldırırdı. O da rahmetli olmuş!

Bağımıza kadar otura kalka zor-güç çıkabilmişim. Nefes nefese kaldım. Bağımızdaki dağ armuduna sırtımı verip dinlendim. Armut ağacının dallarına salıncak kurup sallanırdık. Evler ayağımızın altındaydı. Anam üzüm sergisi atarken bağırdı "Yavaş sallanın, düşersiniz!" diye. Artık ayrılma zamanı gelmişti. Aşağıya incek dermanı bulamadım kendimde. Gideceğim yer epey uzaktı. En iyi si bir taksi çağırmaktı. Öylede yaptım ama epey bekleme me rağmen taksi henüz gelmemişti. Açıkçası umudumu da kesmişim. Sırtımı verdiğim dağ armudunun dibinden yavaşça kalkacağım sırada ileride bir toz bulutu yekindi semaya doğru. Taksi geldi, şoför indi. Tuhaf birisiyim gibi baktı. Belki içinden, "Dağ başında bu moruğun işi ne?" diye düşünüyordu. Taksiye bindik, şoför meraklı gözlerle dikiz aynasından beni kesiyordu. Etrafı heyecanlı gözlerle süzmem karşısında merakını fazla yene medi, "Buralı mısın amca?" diye sordu. Doğup büyüdüğüm memleketimde, "Buralı mısın amca?" denmesi gücüne gitti açıkçası. Dikiz aynasında gözlerimiz karşılaştık da bu soruyu cevaplamaya cağımı sanmış olacak ki sustu.

Direksiyonu ana yola kırdı. Sorusuna gecikmeli de olsa cevap verdim. "Buralıyım yeğenim!" Yeğenim sözcüğü se vindirmişti şoförü. Bana karşı bir yakınlık hissetmiş olacak ki soruları ardı ardına geldi.

Eski mezbahanın önünden Havsa yokuşuna doğru çıktık. Kışın çocukluk yıllarımızda burada kızak kayardık. Burası tek ana caddeydi. O zamanlar tek tük araba olduğundan kayabiliyorduk. Şimdiki gibi arabaların sayısı fazla olsaydı, kesin birinin altında kalırdık. Havsa'yı çıktıktan sonra TEK sitenin karşısındaki mezarlığa vardık. Taksicinin de tanıdıkları varmış, o da Fatiha bağışlamak için indi. Anamın, babamın mezarını aradım ama bulamadım. Dikili mermer taşlarını okuyordum. Birçoğu tanıdıktı. Allah rahmet etsin. Demek sen de rahmetli oldun;

Arkadaşım, dostum! Bünyamin kardeş, sen de rahmetli oldun ha! Sonradan öğreniyorum ki, kemik erimesinden vefat etmiş! Üç kızı yetim kalmış!

Dikili taşların üzerindeki yazıları okurken yüz hatlarım kasıldı. Biraz sonra da gözlerim sulanmaya, dudaklarım titremeye başladı. Şoför koluma girerek taksiye doğru götürürken ayak diretiyordum. Çünkü tanıdıkların çoğu buradaydı. Koca şehirde kimim kimsem kalmamıştı. Anamın, babamın mezarını da bulamadım.

Taksinin arka koltuğuna yığılıp kaldım. Epey kendime gelemedim. "Kızlarpınar'ı ve Göze götürür müsün beni?" dediğimi şoför dikkatli olmasa duymayabilirdi. O da "Tamam." anlamında başını emme basma tulumba gibi salladı. Belli ki onunda morali bozulmuştu.

Taksi asfalt yoldan tozlu ve taşlı yola girdi. Vakit öğle sıcağıydı. Külüstür denilmese de modeli hayli eski olan araba her an su kaynatabilirdi. Kızlarpınar'ının yanına vardığında, şoför arabanın frenine bastı yavaşça.

Taksiden iner inmez gördüğüm manzara karşısında neye uğradığımı şaşırdım. Kızlarpınar'ının buz gibi suyundan kana kana içeceğimin hayalini yıllardan beri kurmuşum. Kana kana su içmeyi bırak, ölüyorum dese insan

bir damla su yok! Kızlarpınarı, suyunu toprağın derinliklerine çekmiş!

Dizlerim bu ağır yükü taşıyamadı. Taksinin tozlu ve hafif çamurlu tekerleğine sırtını verdim. Şoför de diğer tekerleğe verdi sırtını... Ben anlattım şoför dinledi.

"Cennet gibi yer ne hâle gelmiş? Çocukluğumun belirli bir kısmı burada geçti. O zamanlar şehrin bayağı dışındaydı, şimdi ortasında kalmış! Babam buranın bekçiliğini yapardı. Eker, biçer, ağaçları sular, mallara bakardı. Selvi ağaçlarını sayar, her elli sayısında bir taş atardı cebine. Her yıl satılacak selvileri belirlerdi. Kesilenlerin yerine yenisini dikerdi. İşini sever, özveriyle yapardı."

Şoför, “Baban Karagözlü Hasan mıydı?” dedi. Heye- canla, “Nerden biliyorsun?” dedim. Şoför, “Biz buraya başka şehirden geldik. Babamda taksiciydi. Bir gün, bir- kaç kişi taksi ücretini vermemişler. Babamı sıkıştırmışlar, az ileride döveceklermiş! Hasan Emmi kurtarmış! Demek ki size kanımın ısınması bundanmış! Hasan Emminin bu- ralara gözü gibi baktığını, ayrıldıktan sonra viraneye dön- düğünü babamdan duymuştum.”

Gözümden birkaç damla yaş yanaklarımdan aşağıya doğru aktı. Epey kımıldamadan durdum öylece. Sonra, “Yeğenim!” diye başladım söze:

“Kızlarpınarı’nın tam tepesinde dallarını aşağıya sar- kıtan sultan söğüdü, biraz ilerisinde iki dut ağacı, yüzler- ce selvi, alt tarafta onlarca kiraz, kirazların altında ekili bostan, üst yanı Kızlarpınarı’nın suyuyla yeşeren geniş çimenlik, çimenliğin üstü ise bağdı. Anlayacağınız, bu- rası doğa harikası bir yerdi. Oysa şimdi tek tük ağaçtan başka yeşillik kalmamış. Kızlarpınarı’nın suyu, iki taşın arasında çıkar, kışları ılık, yazları buz gibi soğuk olur- du. Efsaneler mırıl- dan berrak suyu akar, yatağının kenarındaki büyük sultan söğütle- rinin uzun dallarından sarkan ince yaprak- ları, pınarı öper gibi suya yayılırdı. Güne- şin sultan söğüdünün yaprakları arasından sızan ışık demetle- ri, adeta birbirleriyle dans ederdi. Pınarın hafif şırıltısı, gölgele- rin serinliği yorgun- luğumuzu alırdı. Hele sıcaklığın altında tarlada çalıştığımız günlerde Kızlarpınarı’na koşup da yere yatıp dudakla- rımızı suya daldırdığı- mızda ateşimiz sönerdi. Ya da iki avucumuza doldurdu- ğumuz suları çenemizden akıtarak kana kana içerdik. Ah o günler ah! Ne güzeldi. Susuzluğumu giderip elimi yü- zümü yıkadıktan sonra sultan söğüdüne sırtımı dayayıp ruhen ve bedenlen dinlenirdik.

Oturduğumuz ev Kızlarpınarı’nın tam üstündeydi. Yo- kuştı. Kışın evimizin önünden kayar, bazen de Kızlarpı- narı’nın içine düşerdik.

Kızlarpınarı’nın yüz metre ilerisinde Göz’ün kaynağı vardı. Vardı diyorum çünkü yıllar önce bu kaynağın su- yunu siteye içme suyu olarak almışlardı. Siteye içme suyu olarak alınmadan önce bu kaynak, kendi güzergâhında bulunan bütün bostanları ve ağaçları sulardı.

Göz’ün suyunda zembillerle balık tutardık. Bir keresin- de balık yerine zembilden yılan çıktı? Zembili bıraktığım gibi sudan çıkmam bir oldu. Bir keresinde de siyah beyaz yılan birkaç defa kıvrılmış. Anamın “Geçme!” demesine

rağmen yanından geçmiştım korkusuzca. Şimdi yanından geçmek mi? Asla!

Yazın bunaltıcı ve yakıcı sıcaklığında serinlemek için Göz’ün suyuna tumar tumar çıkardık. Göz’ün suyunda kilimler ve gelinlik kızların yünleri yıkanırdı. At araba- sıyla yünler getirilirdi. Kadınlar yün yıkarken hem kendi aralarında şakalaşırlar hem de türkü söylerlerdi.

Sabahın serinliğinde yayılmaya giden koyunlar öğle- ye doğru Göz’ün serin suyundan doyaya içtikten sonra kaya diplerinde dinlenmeye çekilirlerdi.

Kervanlar burada konaklayıp geçerdi. Hayatımda ilk defa deveyi burada görmüştüm. Tespih gibi dizilmiş ker- vanlar birkaç saatlik konaklamadan sonra yoluna devam ederdi. Şimdi ne konaklanacak yer ne de içecek su kalmış!

Yaprak kuşları sonbaharda sürüler halinde göç ederler- di. Konmalarına fırsat vermezlerdi avcılar. Kıрма ve çifteli sesleri yankılanırdı buralarda. Hal böyle olunca yaprak kuşları artık geçmez oldu bizim ellerden. Yaprak kuşları iri ve geniş kanatlıydı. Eti çok sertti. Saatlerce pişir de pi-

şir. Evet, göçmen kuşlar vakti geldi mi uzun bir yolculuğa çıkar, hiç şaşmadan, değiştirmeden yalnız kendilerinin bildikleri yollardan giderler. Bu yollar onları dünyanın öbür ucuna götürür, sonra yine geri getirir. Bora, fırtına demeden, yorulmak nedir bilmeden gece gündüz kanat çırpırlar. Uçmalarını uyku bile durdurmaz. Uçarlar, uçarlar, uçarlar... Tabii ki bazen ihtiyaçlarını karşılamak için bir yudum su içmek için alçaldıkları zaman insanoğlunun elindeki çifteli ile göçmen kuşlar yere serilirdi.

Kızlarpınarı’nın suyu yazın buz gibi olduğundan, ra- mazanlıkta iftara doğru ellerinde bidonlarla, satırlarla su almaya gelirdi ahali... Şehir buraya akardı. İftarın yaklaştığına da işaretledi bu. Kimisi güneşi engelleyen ağaçların gölgesi altında erken gelir uyuklardı, kimisi de ayağını Kızlarpınarı’nın buz gibi suyuna sokardı.

Doğal botanik bahçesiydi adeta. Rengârenk çiçekler, yemyeşil otlar, göğe uzanmış ağaçlar... Tertemiz havası...

Küçük bebeklerin uyuması için kalın iple iki ağacın gövdesine bağlanarak kurulan salıncaklar... Buz gibi Kızlar-pınarı'nın suyu... Top oynanacak çimen... Piknik yapmaya elverişli doğal bir mekân...

Sonbaharda kışa hazırlık olarak “kış ekmeği” yapılırdı. Kış ekmeği tandırda yapıldığından yakacak olarak kullanılan yakıtlardan birisi olan gazeli kadınlar ve çocuklar toplardı. Biz çocuklar da gazeli toplayıp yığar, ince bir dalı da iki ağaca çaktığımız çivilerin üzerine bırakır, yüksek atlama yapardık.

İlkbaharda ise çeşit çeşit sebzeler ekilirdi. Tadı hala da-
mağımda... O zaman hormonsuzdu bostanda ekili bütün sebzeler... Termik santrali o zamanlar inşaat halinde olduğu için etrafa zehir saçmıyordu henüz... Kimyasal gübreler yoktu. Her şey doğaldı. İnsanlar da doğaldı.

Santrali yapan firmada çalışan yabancı ülke insanlarının çocukları da sık sık gelirlerdi. Renkli sakızı, yabancıların çocuklarında görmüştüm ilk kez. Oyunlar oynardık onlarla... Yetiştirdiğimiz sebze ve meyveyi tarladan kendiler toplar, satın alırlardı. Onların ve bizim giysilerimiz farklı olduğu için yabancılar uzaktan göründüğünde, “Anne, onlar geliyor!” derdim. Kızları ve kadınları açtı, bizimkiler ise kapalı. Onlardan mı bizden mi olduğu anlaşılırdı hemen. Şimdi böyle mi? Bizimkiler de onlar gibi açıldılar, saçıldılar. Eksiği yok, fazlası var. Ne günlere kaldık!

Çember yapardık demirden, toprak yolda sürerdik. Çıplak ayakla da toprak yolda koşular yapardık. Yumuşak ipek gibiydi yolun ince toprağı...

Göz'ü deştiler, iki insan boyu... O günde yüzme bil-meyen bir genç içine düştü! Kardeşi “Abiiii! Abiii! Abimi kurtarın!” diye bağırarak dizlerine vuruyor, saçını başını yoluyordu, Allah'tan yüzme bilen biri son anda boğul-maktan kurtardı genci.

Göz suyunun etrafı tarih doluymuş! Biz buradan ayrıl-dıktan yıllar sonra tarihi eserler bulmuşlar. Demek ki Göz suyunun etrafı eski yerleşim yeriymiş!

Göz Mağarası tam karşı tepedeydi. İçi de bayağı de-rindi. Arkadaşlarla yarış yapardık mağaraya çıkmak için. Sonra mağaranın önünden taşlar bırakırdık aşağı doğru. İçinin derin olmasından dolayı korkarak girerdik. Bu ma-ğaranın tepenin daha ilerisindeki Yalak Mağarasına, ora-dan da Eshab-ı Kehf mağarasına çıktığı söylenirdi.

Afşin Eshab-ı Kehf demişken o mübarekleri anmadan geçmek olur mu? Çocukken mübarek gecelerde Eshab-ı Kehf'e giderdik coşkuyla. Yedi Uyurların ayak bastığı, yat-tıkları yerlerde onlarla yan yanasın... Ne güzel manevi bir hava... Zalim hükümdara karşı gelmişler, saltanatı bı-rakmışlar! Niye? Tek olan Yüce Rabbimize iman ettikleri için...

—Yeğenim, beni Eshab-ı Kefh'e götürür müsün? İki rekât namaz kılmak istiyorum.

—Emrin olur amca! Nereye dersen oraya götürürüm.

—Allah razı olsun.

Sırtımı verdiğim arabanın tozlu tekerleğinden yavaşça şoförün yardımıyla kalktım. “Hiçbir şey eskisi gibi değil yeğenim!” “Haklısın amca!” dedi şoför de. Arabaya bin-

dik. Şehrin bütün sokaklarını gezmeye başladık.

“Şu iş merkezi'nin yeri önce sebze hali, sonra otobüs terminali olmuştu. Bir ara Afşin karakucak güreşleri bu-rada yapılmıştı. Tribünler tıklım tıklımdı. Çok müthiş müsabakalar olurdu. Halkın güreşi sevmesinin katkısı da büyüktü tabii.

Belediyenin yerinde yazlık bir sinema vardı. Dev ek-randan renkli film seyrederdik. Paramız olmadığı zaman-lar, sinemanın yanında büyük bir söğüt ağacı vardı, ona çıkıp yarım yamalak bakmaya çalışırdık.

Belediyenin yanındaki parkın olduğu yer sazlık, batakl-ıktı. Şu anki itfaiyenin yeri de güreş salonuydu. Birkaç ay güreşe gittim, yaramaz birinin yüzüne kaç kişi kovulmuş-tu. Ah, şu kötüler ah!

Atlas tepesinin eteğinde Kaymakamlık kupası maçları oynanırdı. Ne maçlar yapılırdı. Kartalspor, Polis Gücü... Maç arasında az ilerideki Atlas Suyu'nun suyundan kana kana su içerdik. Atlas mevkii o zamanlar şehrin dışınday-dı. Tek tük evler vardı. Şimdi apartmanlar dikilmiş, şehrin içinde kalmış! Apartmanları da dip dibe dikmişler... Plan-sız yapılanma! Yer mi yoktu?

Bir keresinde maç başlamıştı. Koşarak dahi gitsem ilk yarıyı kaçırdım. O tarafa giden bir traktörün naylonuna asıldım. Tam sahaya vardığımda hızla giden traktörden aşağı atladım. Tam dizlerimin üstüne düştüm. Pantolo-num yırtıldı, dizlerim de kanamıştı.”

O gün akşama kadar şehri baştan sona gezdi yaşlı adam ve şoför. Akşam ise şoför yaşlı adamı kendi evine götürdü. Sabah erkenden ev sahibinden habersiz kalkıp mezarlığın yolunu tuttu yaşlı adam.

Şoför uyandığında yaşlı adamın evde olmadığını gö-rünce gideceği yeri tahmin etti ve mezarlığa doğru yö-neldi. Yanılmamıştı. Yaşlı adam mezarlıktaydı. İki meza-rın ortasına uzanmıştı. Bir eli bir mezarda, öbürü diğer mezardaydı. Şoför yanına vardı. “Amcacığım!” dedi. Ses yoktu. Baktı ki ruhunu teslim etmiş! Şoförün gözleri dol-du. Yaşlı adamın elindeki kâğıt parçasında, “Anamın ve babamın mezarları. Beni de yanlarına gömün.” yazıyordu.

Tayyib ATMACA

Ahmet Süreyya DURNA

HÜZÜN BULUTU

VAKT-İ ZEVÂL

sesimi yuttum
 dilim kanıyor
 içim yanardağ
 sen uzaklarda
 har soluyorsun
 elim koynumda
 kulağım seste
 gözüm yollarda
 dizimde derman
 kalmadı yarım
 senin yerine
 sonbahar geldi
 yapraklar uçar
 kıştan korkarlar
 yaşlı ağaçlar
 yağmura hasret
 günler çoğalır
 sarar gönlünü
 hüzün bulutu
 ne çok susarsın
 kapıda atım
 gemini dişler
 eşeler yeri
 kışneyip durur
 bin der üstüme

Bekletme bre cellât,
 Urganı çabuk yağla!
 Şu düğümü çabuk at,
 Haydi, sana diyorum!

“Bu ayrı ferman” diye,
 Bir de göğsümü dağla!
 Ne kırgınım kimseye,
 Ne de kin güdüyorum.

Sen uzak dur sevgilim,
 Ne gör, ne sesli ağla!
 Sebeğim sivri dilim,
 Ben diyet ödüyorum!

Farz edin ki dostlarım,
 Düştü bir kırık tuğla...
 İşlerim kaldı yarım,
 Koptum ve gidiyorum!

Annem, yüreğini tut;
 Bağla çenemi, bağla!
 Ölüm ki soylu sükût,
 Ruhumu yediyorum!

Bengisu'yum üzülme,
 Kayna, coşarak çağla!
 Sakın peşimden gelme;
 Bak, veda ediyorum!

UMUT VE UNUTUŞ

Dolaplar çevirdik gözlerden ırak,
Göreni unuttuk, göreni kardeş!
Suratta yarıştık, geldi son durak.
Cereni unuttuk, cereni kardeş!

Kulak ardı ettik, ezanı duyup
Yandaşı akladık, kirini yuyup
Fetvalar keserken nefise uyup
Kuran'ı unuttuk, Kuran'ı kardeş!

Bir anlam veremem bu garip çağa,
Dinliyim der dinsiz, geçti atağa;
Baykuş kondurmadık bahçeye bağa,
Viranı unuttuk, viranı kardeş!

Doğru denileni eğriden duyduk,
Suyu üfürürken haramla doyduk.
Bacıya mal bölsek yürekte uyduk,
Şeranı unuttuk, şeranı kardeş!

Haksıza he dedik, haklılar sustu;
Kurdun sırtındaki kuzunun postu.
Maddeye bağladık ahababı, dostu;
Yareni unuttuk, yareni kardeş!

Bağını sormadık üzüm yer iken.
Bazen coşa geldi, taştı biriken.
Dokuz kez yutmadık lafı der iken
Freni unuttuk, freni kardeş!

Hilali bir tuttuk kızıl haçına,
Kılıflar uydurup gezdik suçuna,
Şeytanla dost olup pisi içine,
Düreni unuttuk, düreni kardeş!

Kaşla göz arası, doğuyla batı...
Teşinde batmıştır garibin yatı.
Terkisine bindik, dizginsiz atı;
Süreni unuttuk, süreni kardeş!

Bir adım öndeysek dönüp övündük,
Kederi ve gamı görsek dövündük,
Aza üzüldürken çoğa sevindik;
Vereni unuttuk, vereni kardeş!

Kül olup savrulun, ateşken sönsen.
Gerçekler saklanır görünmez bönsen.
Yüzüne överdi sırtını dönsen;
Yereni unuttuk, yereni kardeş!

Aklımıza gelmez, ölürüz amma
Selamı vermeyiz, alıriz amma
Yara açan kimdi, biliriz amma;
Saranı unuttuk, saranı kardeş!

Sarılırken baki sandık evreni,
Koynumuzda konuk ettik evranı,
Sırtımıza binip, bunca devranı;
Süreni unuttuk, süreni kardeş!

Son hal denildiyse daha yaşım kaç?
Servet söylenirken başımızda taç,
Sofralar sererken sokaklarda aç;
Duranı unuttuk, duranı kardeş!

Bir nefes kadardık, sandık karlı dağ...
Çıkarda birleşti, sola döndü sağ.
Yüzümüze güldü, arkamızdan ağ;
Öreni unuttuk, öreni kardeş!

Kalender boş geçmiş yıllarımıza,
Tövbeyle dost sarak kollarımıza,
Gönlünü çul edip yollarımıza;
Sereni unuttuk, sereni kardeş!

İŞTE GİDİYORUM ÇEŞM-İ SİYAHIM

1- Yazgiya nakşolan ve yüreğe derinden işleyen, içeriden gelenin süzölmüş o koyu etkileri ile birlikte, ama muhtemelen daha yaralayıcı bir düşüş ve haksızlığın dışsal tetikleyici olması durumunda, hınç ve çekememezlik hallerine bürünen ve süzölüp giden bir keder sonucunda, ve hatta köklü bir boşluğa yol açacak biçimde, eş düzeyde olmak üzere telafi edilemez bir sürükleniş ve düşüşü hemen ve bizim içimizde kor haline getirecek şekli ile bir derde düşüşünde; işte bu yoklamanın tüm biçimleri ile bulunamayan ve yakalanamayan o belirsiz karanlığında... geriye, bize, ve bizim olan şeye, sadece ve sadece bizim olan gözlere ve yüreğe düşeriz; o karanlığa, acılı ve yüreğe kök salmış yaşlar içindeki o dipsiz karanlığa!

2- Yazgım! Yaşayıp gittiğim şu hayat serüveni... Ve elbette ki serpilip gelişme temayülü içinde duran hayatın eşsiz vadileri içinde çırpınan kalbim!.. Benimle ilgili tüm yolların çatallanma ve kararmaları, -her ne kadar daha öte bir çıkışsızlığa yönelse de bu karar ve çıkışsızlık...- beni bu eşige getiren ve yıkan, hemen orada/gördüğünüz yerde duran tüm haksız ve yüreksiz girişimler ve kötülükler!.. yüreğinizden ve varlığınızdaki bir lucifer gibi hal ve davranışınıza dönüşüp sızarak, tam da bu eşikte giderek benim için bir iç güç ve enerjiye dönüştürdüğünüz bu söz ve eylemlerle bedenimin görünmeyen tinine, ruhumun diri bedenine eşsiz bir 'sermaye' olarak aktardığınız.. 'sermayem'! Ana baba yurdundan, soy toprağımdan, eş ve dostumdan, gözlerimden ve ruhumdan geçen o sevdiğim nice insanlardan, börtü böcek ve gökyüzünde süzölen her bir kanattan beni geri almaya niyet etseniz de; size bırakacağım tek ama tek şey, ahımdır! Bu yüce ilenç, içimde yükselen sonsuz güç ile birlikte, daha önceden bir kır ve eşsiz bir doğa olarak karşımda duran o yüce dağları -Binboğa ve Berit!- sadece ve sadece eşsiz bir engel haline dönüştürecektir: Bütün bu pus ve mezar kazıcılığı, hakkımda ileri sürülen haksız kurgu, yıkılıp gidecektir ahım ve varlığımın dile gelen derdinin yüksek bir yola çıkışında: Yıkılacaktır!... Ve her şey, içinize gömülü olan, o kendi içinize gömdüğünüz dünyanın karanlığı içinden geçerek parçalanacaktır!

İşte o zaman, belki de 'işte o zaman' denilen bir zamanın ne zaman olduğu bilinmeksizin ve belki de beni gömeceğiniz Binboğa dağlarında zaman henüz erken iken, Berit dağlarında açacaktır o nevrular içinde çocukluğum! Berit! Ey o yüce dağ! Çocukluğumuzun, ömrümüzün ve ölümümüzün çiçeği, kardeşi ve dirilişi o yüce Binboğa!

3- Ve sonra çekip gittim 'Uruk'dağına -uydurulmuş bir dağ, ne geleni ve şimdisi mevcut; ölüm, hala kendi içinden çıkamamış, gözleniyor bırakılmak için çok eski bir kurgu içinde-; anlatılmak istenilen geldi oturdu tarihin kadim söylencesi içinde yer alan tozlu çul üzerine: "Haydi!"... Yüreğe bir geri dönüş içinde duran o yüksek ses ve basınç! Şimdi geri alınmalıdır tarihe düşen sırlarla örölmüş hileli "dolaşma" içindeki o yuva: Beni teslim almak için gözetledin, tüm

yersizlik ve sıradanlığın içinde ortak ruhumuzun gizini ifşa ettin! Ey Hakem! Ey ki ey evladı nur olarak getirilen Mervan! Tanıgımızdı nice dağlar, dağlar içinde nice kuyu ve şer! Attın okunu kalbin saf ve rüyanın gizli vadilerinde evlek evlek kanatları ile süzölen o pür yüzlü çocuklara!

Çekildim Berit ve Binboğaya!.. Acı içinde... Acı ile pare pare!

Aşağılarda, Berçenek'in karşı yamaçlarında, yer yer Atlas ve eteklerinde, kimi Emirli ve Gerger yollarında, bazen de Tılaşın ve Erçene civarında düştüm nice kararmış üzümler ile güzlere; dolaştım, dolaştım bulamadım bir yer, viran bağlardan başka başka ne yer ne güz!

Şimdi, yavaş yavaş, hala anlatamadığım kendim olan bir benin doğduğu bu topraklarda; Karacaoğlan'ın, belki hatırlanmaz, ki belki de bir başka olarak kalmış o ses ve yüreği adına Karacaoğlan'ın, yeri yurdu adına bastığımız ilk ayak ve karanlığın kazısı adına yola çıktığımız bir yol! Kan ve ruh adına, ölüm ve çürüme öncesi ahdetmek adına: Yüreğimiz, iki ve bir olan adına!.. Yıkıldı bütün yurdu! El ve göz nuru adına, ayak ve nasır adına: Yuvarlandı ve çözüldü bir an içte ne varsa tanrısal adına!

Ve getirilip bırakılan her bir şeyin rüyalara gömülü karanlık vadileri geri alındığında, benden bu geri alınışın mutlak sözü musalla taşına bırakıldığında; bir ışık ve sadelik içinde o vadiyi yeniden ve pür huzuru içinde gördüğümde, öldüğüm toprakların o ilk çocukluk sarmaşıklarına ayırık otları olarak bırakın beni; o üzüm bağlarının ayrılmaz bir öte yanı olarak bizi bize hatırlatan o ayırık otları içinde şimdi bana baktığınız gibi, yine de size bakan ile bir bakış içinde kendinizi kendiniz içindeki karanlığın bağına bırakın!

Yüreğime, ahdime, anıma, bazen gelip geçen nice yolların o su içtiği ve şimdi hatırlanmayan yol kavşağının altındaki çimenlere, ve kendinizin bir pus içine gömülmüş zaman eskisi hatıralarında yer etmiş o toprak damların karanlık odalarında, hiçbir zaman için şimdiye getiremeyeceğiniz atalarınızın işte bu Aden Bahçelerinde... Nereye yerleşiriz, ki "kiralansa" da!

4- Daha o ilk buğuda!.. yer, kök ve beden ile, orada tel tel ilk ışıklar içinde, şafağa düşen tohumların filizleri nasıl da düştü kendin ile beni aldattığın hala bilinmeyen o geceye! Uhdeme düşürdüğün, içinde şimdiye gelen kör ve karanlık ara bölgeden sonra, bana bağlanan sarmaşık ilmeği "zülf zülf" düştü: Bildirdiler, bildirileni bilemedim gitti!

Ne el içinde el oldum ki durdun el içinde el içine; vurdular ayrı ayrı duran yüreğin tek vuruşuna, akıp giden bir rüzgârın nerede yitip gittiğini bilmeden!

Düştüm düştüğüm yerdeki toprakta tüm topraklara; nice hoyrat yüz düşümlerindeki "gülme"ler içinde nasıl da Tufanlara gark oldum.

"Mervan'ın elinde parelense de"!...

Hasan DAĞ

DESCARTES SANCIMASI

düşündüm ki varım ve buradayım
böyle sancımazdı kalbim olmasam
kalkıyor yedi kırk otobüsleri
kimseye bir şeyi ispatlayamam

nasıl da dökülür dudaklarından
bir soğuk merhaba zoraki yarım
otobüs ayrıldı durak yerinde
ağır bir dram var ki ben de varım

yetiyor üçüncü sayfa bir haber
cesetler sayıca bir istatistik
huzursuz bir karga eşeleniyor
vicdanlara kazılıyor foseptik

sızılıyor her adımda daha çok
elmaya baktıkça kanayan dişi
bmw audi mendil bu çocuk
kötü bir ressamın çıraklık işi

sokaklar biraz kan ve çok karanfil
ve biraz yalnızlık hiçliğe yakın
oysa duyuyorum yalanlıyorlar
ne varsa sevdiği kulda Allah'ın

ne tuhaf diyorum bu çöl bu güneş
bu kum denizine düşmüş insanlık
ormana köşk diyor parka avm
su için haraca bağlanmış balık

ve ben buradayım tam ortasında
bıçakla damarın gerçeğe düşün
şükür ki sancıyan bir yerlerim var
kalbimde atıyor kalbi bir kuşun

düşündüm ki: varım, her şeye rağmen
ki hala sancıyor kalbim ve karga
yırıyor peçemi ve farkındayım
farkına varmakla başlıyor kavga

Ali İhsan KEKEÇ

YAZININ YÜZÜNDE ÖLÜM

*ruhum ağaçsız ve korumasız
bir yazının yüzünde çırılçıplak*

yalnızım
yazının yüzünde kaldım
bir tek kavak ağacı gibi yalnız
yüreğimi dürü edip yolladım sana
rüzgâr ulakla
soğutma yüreğimi ne olur
koynunda sakla

gen gen durma bana
sensizliğin delisi tutar
gece korkutur beni
bir beyaz ölüm olur yazının yüzü
uyutur beni

kanı kanla yumazlar vefasız
çekme fitilini acılı yüreğimin
yazının yüzünde tipi savurur
ayaz vurur insanı
şah damarımın üstünden
yarsan yüreğimi
sağ kolumu koparsan
akmaz bir damla kanı

gözlerin ateş yalımı
baktıkça göynür gönlüm
orda ölümün rengi
beyaza çalar gülüm
bilirim o yazının yüzünde beni
yalnız yakalar ölüm

GÜLEYA

Dakikalar sonra ilk duruşmama girecektim. Petunya-
ların açma vakti gelmişti. Eski bir sandal yaklaştı ömrü-
mün kıyılarına.

Hayatın heybemde biriktirdiği bütün kederleri, yok-
sulluğu, kimsesizliği bu sandala yükleyip okyanusun en
derin noktasında hızlıca batırıyorum. Kınından çıkardı-
ğım mutlulukları gökyüzüne dağıtıyorum usulca. Gök-
kuşağındaki renkleri azat ediyor, kuşların kanadına do-
kunuyorum. Başımı göğe doğru çevirdiğimde yıldızların
arasından Bulut'un bana gülümseyen gözlerini görüyo-
rum.

Zirvedeyim. Düşler kompartımanındaki yolculuğum
bitti. Yeniden filizleniyor salkım saçak dallarım. Bütün
karanlıkların üzerini kalın bir şilteyle kapattım. Güneşe
araladım hüznün kurusu pencerelerimi. Alnımda babamın
boncuk boncuk alın teri... Saatin yelkovanı aydınlığa çe-
viriyor günlerin kuytusunu.

"Zaman sana akıyor Güleya".

İvecen bir denizin dalgaları gibi coşkuluyum. Tırısı
kalkmış ölüm kafesini, en kalın halatlarla bağlayıp derin
kuyulara hapsedmek istiyorum. Bütün acı gülüşlerini sö-
küp atmak, kahkahalara boğmak istiyorum insanoğlunu.
Dilimde yeni bir şafak ezgisi... Turnaların kanadına takı-
lıp gidiyorum. Yüksek dağlar kadar ayaktayım artık. Kaç
defa yanıp söndü kazdığım tüneldaki şamdanların ışığı,
kaç defa yeniden tutuşturdum ufacık bir kıvılcım ateşini.

Kötülüğün ambarını adalet kırlarından topladığım ke-
limelerle ateşe vereceğim. Doğruluğun mahzenini beyaz
kâğıtların diliyle aydınlatacağım. İçimde tarifi imkânsız
bir heyecan, dolunayı ısıtacak kadar uzun kolları olan bir
mutluluk... Güneşli bir asumana doğru koşuyorum.

Bulut'un omurgasından yaşamı söküp alan ölüm, beni
bir şehirden başka bir şehrine taşımıştı. En büyük haya-
lim olan Bilgisayar Mühendisliğini hiç tereddüt etmeden
bırakıp Hukuk Fakültesine başlamıştım. Bulut, kalles bir
kurşunun hedefi olup kanlı bedeniyle göğsümün üstüme
devrilirken, henüz Bilgisayar Mühendisliğinin birinci sı-
nıfında okuyorduk. Canımı en çok acıtan şey ise Bulut'u
daha taze bir gül yaprağıyken hayattan söküp alan magan-
danın, kaza sonucu ölüme sebebiyet verme gerekçesiyle az
bir ceza olmasıydı. Dügün, dernek adı altında yapılan se-
vinme eylemi ile insafsızca canını almışlardı Bulut'un. Ar-
dında yüreğini sahralarda çürüten bir anne ve gözü yaşlı
Güleya. Acılı Güleya, Hakim Güleya.

"Sancımın coğrafyası Güleya"

Kendi oğlunu evlendirip yuva kurmanın derdinde olan
bir baba; bir başkasının evladını, babasının gövdesinden
söküp almıştı zevki için sıktığı bir kurşunla. Kırık cam

parçaları gibi dağılmıştı Bulut'un gidişiyle ihtiyar anası.
Evladını okutmak için yıllarca küfe taşımaktan omuzları
çöken babası ise yıkılmıştı. Ve de Güleya... Zavallı Gü-
leya...Kederin zindanına sürgün yemişti Güleya.

"Sevdanın yaraları sağalmaktan uzak" Güleya ...

Aradan geçen altı yıl içindeki ateşi söndürmemiş, her
geçen gün daha da alevlendirmişti. Zamanı gelmişti. Bi-
razdan zalimlere, suçlulara cezasını vermek; günahsız in-
sanların hakkını savunmak için yargıç olarak yürüttüğüm
ilk davamın hükmünü verecektim. Haksızlığın karşısında,
adaleti dağıttığım her davada kalemi kırarken Bulut'un in-
tikamını almış olacaktım.

Göğsüm, keleklerle dolu. Fenersiz sokaklarım ha-
reli. Okyanusun kollarında doğruluğun küreklerini çeken
pervasız bir sandalım. Avuçların, avuçlarım arasında yü-
rürken tüm dünyaya barışı dağıtacağım, sevgiyi işleyece-
ğim ilmik ilmik çocukların bakışlarına. İnsanlığın düşleri
arasından kardeşliği geçireceğim. Öfkenin baş gösterdiği
yüreklerde dostluğu uyandıracam.

Gözün arkada kalmasın; nefretle değil, şefkatle yene-
ceğim yeryüzünün kötülüklerini. Görevim bitince huzur
adına; yanına geleceğim sevdiğim. O zamana kadar sakın
beni unutma.

Ben kara gözlü Güleya'n.

Ali Rıfat ARKU

ŞİİRLE GELEN

eşiğinin kıyısı evren
yoktan bir gövdeye sarılan şiirin
gözlerini kapat ve düşün
yangınlardan geriye ne kalır
hangi taşa işlenmiştir gülüşün

yorgun zamanlar ki ağlarda çırpınır
asal kuşlar geçer sözcüklerin üstünden
yağmurun sesi gelse yeter
yalnızlar kendi içinde ıslanır
bakır artığına bulaşır düşler

kuyular uyanır serin gölgede
gırtlığına kadar kuraklık
çiğ bir sesi yutmuş bilmeden
durmadan onun üstünü örtüyor
alnı nasırlı utangaç karanlık

ben senin ellerinde ham cevherim
ayağında yola ayrılmış pay
sen hangi düşe sürsen beni
aklımı alır oraya giderim

Recep ŞEN

DÜŞTÜ

Gönül terasından dünyaya baktım,
Yoruldu da kalbim kenara düştü.
Aşk meyhanesinde eski plaktım,
Feryadım çarşıya pazara düştü.

Yolcusuyum şimdi ıssız yolların,
Gün akşam olanda yorgun illerin,
İrağında kaldım gonca güllerin;
Yolum bir uzakça diyara düştü.

O kır kahvesinde yeşeren ümit,
Şimdi hayal oldu içimde gelgit,
Sevda rüzgârında bir mavi tülbent;
Odamdaki beyaz duvara düştü.

Uzak limanlara vardı katile,
Deryalarda kaldım çarptım sahile,
İçimdeki derdi desem nafile;
Sözümüz sazımız efkâra düştü.

Dağ gibi büyürken derinde yara
Ben de bilemedim düşünce dara.
Bir başka dert dedi sordum doktora,
Devası bilmem ne civara düştü.

Ben de bu âlemde bir beşer idim,
Şaşırp yollarda hep düşer idim,
Kendimce yürüyen bir nefer idim;
Çağırdılar yolum serdara düştü.

Dağınık yaşadım تنها köşede,
Seyircisiz oynar filmim gişede,
Benim yıkık gönlüm bu telaşede;
Gam ile örülmüş hisara düştü.

Nurkan GÖKDEMİR

AŞK/UMAR

Eser poyraz yılki tepelerinden yit/im uçurumları üzerinden
savurur yerleri uzmavi göklere narin kalpleri yeşim düşlere

Ser verir sır vermez er düşyolda berk sabırla aşılması her sayrı
ak inançla sükûtle kısalan vargı dehre ulaşır Aşk huzurunda

Som gümüş zümrüt pırlanta yağar yere ıslı uçmağı ne varsa
doluk bulut coşu rahmet mazluma muştı ola umut hürriyet

Arınır karayüzlü ins kirlerinden gafletî sâfilin kör talihinden
yabanıl kemsürüngen âlem siler kan izlerini kabil tarihinden

Büyür deryalar dalgalarla delice göklere akar bir gece gizilce
Aşk/umar düşler gerçeğe erer ve cezbede zerreler erir küllde

Uyanır zaman pus/u uykulardan korbasanlı erte ölümlerden
ve soyunur güneşe yaşam/küsü tinler sayrık çürüyü bedenler

Ağar imdi ay/yıldızlı yerler gökler Aşk'a râm giz birr âlemler
ve bengi/bahar umutlar esence kuşlar nazenin rengâri düşler

Faik KUMRU

ÇIĞLIK

Bin yıllık maziden yükselen çığlık,
İçimi yakıyor köz bırakmıyor.
Şimdiyse etrafı sarmış karanlık,
Nehirler kirlendi berrak akıyor.

Eller kollar bağlı, kulaklar sağır
Hakikat komada, adalet mevta.
İmbik süzemiyo sözler çok ağır
Ağızlar har gibi vuruyo yafta.

Hıyanet revaçta, ellerde hançer.
Hain sevinirken yigit telaşa.
Vatanı dâr'ül-harp insanı naçar,
Millet nan'a muhtaç hırsız beleşte.

Miras haramiye düştü emanet,
Masumlar inliyor eller habersiz.
El açmış semaya bekler sıyanet,
Alın terlemiyor yollar rehbersiz.

Haneyi gasp etmiş mütefin güruh,
Takatim yetmiyor, gözlerim yaşlı.
Çirkine mübah der, güzele mekruh,
Hem çalar hem oynar cebi maaşlı

Emaneti taşırım dağları aşır
Yüreğim çatlasa düşürmem asla.
Kendime acımam doğruya şaşır
Niyetim halistir gönlü kıyasla.

Sözün sözüm olsun bir yemin gibi,
Hedefe yürürken tek nefes kalsın.
Doğruya kılavuz her emin gibi,
Çözüver düğümü âlem ders alsın.

Derdine düşmüşüm, gamlı ömrümün
Ağızlar mühürlü hiç ses vermiyor.
İsmi haykırdım kutlu devrimin,
Yürekler mecalsiz sırta ermiyor.

Ne varsa mazide birikmiş meğer
Her yanlış kendini aşikâr eyler.
Son nefesin vakti gizliyse eğer,
Dilim lâl olsa da ahvalim söyler.

Mukadderse ölüm bu taşlı yolda,
Gözümdeki perde iner yavaşça.
Can kuşum tünerken bir kırık dalda
Bir veda mektubu bıraksam hoşça.

Kadir KÖSE

CORONA'YI GÖRDÜN MÜ

En güçlü devletler aciz kaldılar,
Güç kimde sirayet etti gördün mü?
Hiç akla gelmedik önlem aldılar,
Bir virüs dünyaya yetti, gördün mü?

Allah'ın gazabı gelince kula,
Güç bende diyeni döndürür küle,
Ünüyle şanıyla meşhurlar bile;
Maalesef, virüsü tattı, gördün mü?

Doğu Türkistan'ı çarmıha geren,
Karşı gelenleri zalimce vuran,
Dünyanın malını üretip veren;
Çin bile bir anda battı, gördün mü?

Bir tarafta siyonizmin illeti,
Bir tarafta petrol kapma zilleti,
Zulme çanak tutan nice milleti;
Mevlâ'nın gazabı yuttu, gördün mü?

Müslüman beldeler savaş alanı,
Allah affeder mi bunca olanı,
Aylan bebeklere sessiz kalanı;
Anaların ahı tuttu, gördün mü?

Kibirle, öfkeyle gezer olmuştuk;
Hakkı ve hukuku ezer olmuştuk.
Rahmete, nimete kızır olmuştuk;
Bir anda azalır gitti, gördün mü?

Dünya kuzu oldu bu dert gelince,
Kimse sarılmıyor artık kılınca,
Çok devlet biçare naçar kalınca;
İşgaller, savaşlar bitti, gördün mü?

Şirk ile günahın karnı değil,
İsraf kulvarında yarış koşulur,
Varlıktan yokluğa nasıl düşülür;
İdrak eylenecek hattı gördün mü?

Oh olsun demeye yazmadım bunu,
Düşünmek gerekir derin bir konu,
Bu derdin belki de en iyi yanı,
Sabır ve sükûna itti gördün mü?

İlker GÜLBAHAR

BEKLEYİŞ MEKTUBU

ben seni
bir annenin yavrusunu kokladığı gibi
göğsüne bastırıp
kurşunlardan sakladığı gibi bekliyorum

bozkır toprağının sarı sıcakta
yağmuru beklemesi gibi
kış güneşinin zemheride ayazı yoklaması gibi

ben seni
derviş hırkasında bir gezgin
ya da dünyanın karnında eyüp sabrıyla
kah deniz suyu içerek
kah yara içine yara açarak bekliyorum

zifiri ıssızlarda ses gibi
boğuluyormuşum da nefes gibi
çiçeğe durmuş kiraz
boynunu bükmüş başak
aydınlığa tutkun şafak gibi

bekliyorum
yutkunamağım kahr gibi
yazgıma kazınmış sadır
hem ahraz hem âmâ
sökük döküş cebimi
örtecek dolama gibi bekliyorum

geceler gündüze gebe kalır ya
gerilen yay hedefe vurulur ya
düzlüğe kavuşur da çavlanlar
durulur ya

ben seni gülmeden / ben seni ölmeden
ben seni yılmadan
sarhoşluğundan bir kez bile ayılmadan

ben seni
içli vuslat türküsüyle bekliyorum
bir tohum nasıl beklerse baharı
bir yuva nasıl özlerse göçmen kuşları
ben de seni öyle bekliyorum

bağışla beni sevgilim
ben seni olmaz bir zamanda
solumda / işte tam da şuramda bekliyorum

İsmail DELİHASAN

İNSAN MİSALİ

insan kuş misali
insan kış misali
üşür yüreği

insan su misali
insan zaman misali
an içre yüreği

insan melekti
dünya elekti
ruhun bedeni süzmesi misali

misali kendinden
toprak ve ateş
nefis ve nefes misali.

SANATÇI VE İNSAN

Temmuz güneşinde saçları örülen gamzeli çocuk; saçların ne kadar güzel, ıslıl ıslıl. Sarı sonbaharda düşen yapraklar, sarının her tonuyla insana nasıl da derin ilham kaynağısınız. Sanki her bir tonun imkansız aşkların, ayrılıkların, özlemlerin hüznlerin habercisi hazan mevsiminde; ama yine de sensiz eksik kalır insani bir yanımız. Yağmurlu bir havadan sonra yedi renkte bana gülümseyen güneş, gökkuşağın ne kadar büyüğü. İnsan sende yaşama sevinci buluyor, bahar rengi elbiseyle bir çocuk gibi koşarak altından geçmek istiyor. Dalgın gözlerimin önündeki camdan aşağı usul usul kayan yağmur, hüznü gönüllerin gözyaşları mısınız? Yoksa benim yanaklarımdan kayan insani yanlarım mısınız? Sıcacık odamdaki minicik pencereimin pervazını dolduran bembeyaz kar taneleri, insanı hayran bırakan ve bir o kadar da hayrete düşüren eşsiz bir dansla iniyorsunuz bembeyaz sahneye. Ya siz ey nisan yağmurları; inci taneleri, ruhumun can suyu, nasıl bir hayat verirsiniz bahara, bin bir renge donatırsınız onu ve vesilesiniz etrafa yayılan eşsiz kokulara... Mehtabın olmadığı zifiri gecelerde bize göz kırpan, uçsuz bucaksız gökyüzünün ışıkları yarenleri: Yıldızlar...

Peki bütün bu güzellikler niçin, kim için? Elbette can taşıyan bütün varlıklar için; fakat özellikle duygu sahibi olan biz insanlar için. Bizi diğer varlıklardan ayıran bu duygusal yanımız değil midir? Var olan canlılar içerisinde her yönüyle en donanımlı olan insan değil midir? Dinimiz insandan bahsederken eşref -i mahlukat diyor.

İnsan en şerefli varlık olarak yaratılmış ve daha sonra da diğer canlılardan farklı olarak sadece ona has, insanlık denilen atlasla dokunmuş, elmasla süslenmiş bir libas giydirilmiş ki o libas, evrensel ölçülerle dikilmiş soyut bir elbisedir. En çok da insana yakışmış... İnsanlık erdem sahibi olmaktır. İnsanlık; haktır, hakikattir, adalettir, güvendir, hoşgörüdür, iyilikseverliktir, başkalarını da düşünmektir, empati kurmaktır, eşitliktir, saygıdır, sevgidir, güzelliiktir, güzel düşünebilmek ve güzel görebilmektir. Tevazudur, insanlardan bir insan olabilmektir... Hele hele insanlık libasını mısra mısra, beyit beyit gecelerin kandiliyle, gündüzlerin kalemiyle, meclislerin kelimayla bizler için bir imbikte toplamış Mevlana, Yunus Emre, Hacı Bektaş Veli gibi çağlara ışık tutan güneşlerimiz varken bizim bu nimetten ayrı kalmamız düşünülebilir mi?

Maalesef insan nüfusu arttıkça insan sayısı azalıyor. Yani insanlık dediğimiz, insanı insan yapan o erdem kayboluyor. Bu konuda ve her konuda karamsar bir tablo çizmek elbette hoş değildir. Hatta bir Çin atasözü: “İyimser insan her felakette bir fırsat, kötümser insan da her fırsatta bir felaket görür.” der. Fakat bazı gerçekler de inkâr ediliyor. Yine de iyimser olmak kötümser olmaktan yeğdir.

Ayrıca iyilik yapmak da kötülük yapmaktan zordur.

Voltaire: “İnsanın karşısına kötülük etmek fırsatı günde yüz kez, iyilik etmek fırsatı ise yılda bir kez çıkar.” diyor.

Elbette insanlık bütün insanlar için vazgeçilmez bir değerdir; fakat toplumun güneşi, aydınlatıcısı, kılavuzu, aynası olan sanatçı için ayrı bir önem arz etmektedir. Sanatçı her şeyden önce güzelin, estetiğin peşindedir, güzelliklerin temsilcisidir. Dış dünyayı iç dünyasında farklı kurgulayan ve düşüncesini, bakış açısını sese, renklere, kelimelere... dönüştürebilen yetenektir. Hitabetten daha güçlü sesi olan sanat; daha kalıcı, daha kapsamlı ve daha evrensel bir dil olmuştur insan hayatında. Sanatçı topluma ışık tutmuştur, yol göstermiştir. Fransız İhtilalinde sanatçıların rolü hiçbir zaman yadsınamaz. Sanatçı, topluma hem ışık tutar hem de toplumun çağdaşlaşmasına her alanda öncülük eder. Uygarlaşmanın yolu sanattan geçer. Emerson: “Uygarlığın gerçek ölçüsü ne nüfus çokluğu, ne kentlerin büyüklüğü, ne de üretim bolluğudur. Gerçek ölçü ülkenin yetiştirdiği insanların yetenekleridir.” Sözüyle bu gerçeğin altını çizmektedir.

Topluma ayna olan sanatçı, davranış itibarıyla başka insanlara örnek olabilecek bir yetiyi de beraber taşır. Örneğin güler yüzlülük sanatçının süsüdür, aynı zamanda güler yüzlü olmak karşıdaki insanda saygı uyandırır ve yakınlık hissi verir. Dale Carnegie: “Bir insanın yüzünde taşıdığı ifade, sırtında taşıdığı elbiseden mühimdir.” derken; asıl zenginliğin para, mücevher, şöhret, kariyer, siyasi rütbe... olmadığını; değil sadece sanatçıların, tebessümünü yitirmiş bütün insanların yüzüne haykırıyor.

Özgürlük sanatçının yaşam ve beslenme ortamıdır. İç dünyasında özgür olmayan ve özgür düşünemeyen kişiler sanat adına bir şey ortaya koyamazlar, ayrıca özgün de olamazlar. Yalnız özgür insanlar bir şeyler keşfedebilirler. Sanatçı da hem üslubu, hem konuşma tarzıyla örnek olabilmeli; çünkü ağızdan çıkan söz atılan bir ok gibidir, yoktur geriye dönüşü. İnsan ağzının açtığı yara binlerce merhemle dahi iyileşmez. Atalarımız: “Her şey incelikten kırılır ama insan kabalıktan kırılır.” demişler. Ayrıca sanatçı; kimsenin karşısında eğilip bükülmez, hele hele ufak çıkarlar için sanata ihanet etmeyi, sanata en büyük saygısızlık olarak görür.

Sonuçta sanatçı; fırçasını mucizevi vuruşlarla tuvale sanatın mükemmelliğini yansıtmayı, granit bile can vermesi, çağlar boyu dillerden düşmeyen besteler yapması... onun sanat konusunda mükemmelliğini gösterse de, insanlardan bir insan olmadığı, insanlık denilen o soyut elbiseyle sanatseverlerin karşısına çıkmadığı sürece, her zaman önemli bir yönü eksik kalacaktır.

GEÇMİŞİMİ SEVEYİM

Sadece bana ait olan bir şeyler arıyordum. Galiba sonunda buldum: Geçmişim. Sürekli yenilenen ve kendini geliştiren geçmişim...

Geçmiş tüm yaşadıklarımızı ve anılarımızı içine koyduğumuz bir çuvala benzer. Unutsanız bile hiçbir şey kaybolmaz orada. İçeride her şeyi önemine göre sıralayan birileri vardır sanki. Ara sıra bir şeyler istersiniz ondan, o da bulup uzatır size. Bu çuvalda kurt ile kuzu, doğru ile yanlış, acı ile tatlı, dost ile düşman bir arada çatışmadan durur. Çünkü ister di'li, ister miş'li olsun; geçmiş zaman onları ehlileştirmiş ve bir arada yaşamayı öğretmiştir. Keşke biz de geçmiş olmadan bir arada yaşamayı becerebilsek. En nihayetinde bu çuvalın ağzı ecel ipiyle bağlanır ve sırtımıza yüklenir. Kiminin yükü ağır kimininki ise hafiftir. Özellikle işlediğimiz kabahatler kurşun gibi ağır çeker. Geçmiş, birçok malzemeyi içinde barındıran bir çorbaya da benzer. Bazı çorbalar lezzetli, bazılarıysa tadılmayacak kadar kötüdür. Bu, kullandığınız malzeme ve maharetinizle ilgilidir.

Geçmiş, aday olduğu takdirde her sene Oscar alacak kadar iyi bir oyuncudur. İsteddiği zaman sizi güldürür, istediği zamansa ağlatır. Bu iyi oyunculuğu yaşanmışlıktan gelir.

Geçmişim, şu ana kadar okuduğum en iyi kitapların başında gelir. Hiçbir yazar böyle yazamaz, çünkü geçmişimde ilahi kalemin izleri vardır. Ara ara sonuna ilavelerle yeni baskılar yapar. Ne zaman "son" yazar, o zaman geçmiş olsun!

Geçmişin inatçı bir yapısı vardır, ne yaparsanız yapın onu değiştiremezsiniz. Oysa onun bazı yönlerini değiştirebilmek istersiniz bazen. Bu arada yanılıp da onu silmeye çalışmayın. Çelik levhalara kazınmış olan geçmişini söyleyin derken kendinizi tüketirsiniz. Sürekli geriye bakarak yürünemeyeceği gibi sürekli geçmişe dönerek ilerlemek de olmaz. Zaten geçmişin yollarında yürümek dikkat ister, her yeri asfalt değildir. Bazı yolları saplanıp kalabileceğiniz kadar çamurludur.

Sahibinin yakasına yapışan, sürekli yolunu kesen ve onu bırakmayan arsız geçmişlerin yanı sıra edepli geçmişler de vardır. Eğer saygılı bir geçmişiniz varsa sizinle yürürken önünüze geçmez. Ya da siz onu birisine tanıtmadan kendini ortaya atmaz. Öyle bir geçmişiniz varsa onu mutlu edin, sık sık ziyaretine gidin. Ve ne olursa olsun onu unutmayın.

Geçmiş, sorumluluk sahibidir ve her fırsatta size ders vermeye kalkar. Bazıları onu can kulağıyla dinlerken bazıları tembel öğrencilerin yaptığı gibi ya uyuklar ya da dinler gibi yapar. Birçok sınavda olduğu gibi daha önce

çıkış sorular sorulur hayatta. Eğer geçmişinize kulak verdiyseniz bu soruları yapmanız kolaydır. Aksi takdirde hep aynı yanlışları yapar durursunuz.

Geçmiş, hoş bir elbise ya da makyaj malzemesi gibi üzerini kapladığı şeyleri güzelleştirir. Çokça duyduğumuz laflardır: Nerede o eski bayramlar, nerede o eski insanlar, nerede o eski mahalleler, falan filan. Bugün beğenmediğimiz bayramlar, geçmişin tozlu raflarına kaldırıldığında sihirli bir el değmiş gibi birden güzelleşir. O yüzden ne eski bayramlar şimdikinden güzeldi, ne de şimdiki bayramlar gelecektekilerden güzel olacak. Onları güzel kılan bir daha gelemeyecek olan ve anılarda kalan geçmiştir.

Gelecek geçmişin kucağında büyür. Ne de olsa geçmiş de bir zamanlar gelecek olmuştur. O yüzden iyi bir gelecek yetiştirmek istiyorsanız onu eğitecek iyi bir geçmişe sahip olmanız gerekir. İyi bir geçmişiniz yoksa fazla takılmayın, bazen size güçlü çelmeler atmak isteyebilir.

Yolculuğumuzun sonuna geldik galiba; hepinize geçmiş olsun. Lütfen inerken geçmişlerinizi yanınıza almayı unutmayın...

Rıdvan YILDIZ

BERCESTE/LER

acı insanın kimliğidir
hep yanında taşır

evin bacasıdır akşam
yas tüter kapılardan

soba odunun beşiğidir
ninnisi küllenmeyen geçmiş

utanmak da Türkçe bir fiil
nesli tükenmekte şimdilerde
(daha çok kullanılmalı)

sizin uykunuz bile hayırsızdır
korkular eklersiniz geceye

ölüm doğumun ucunda
ölümünden haberi yok çocukların

sesinde nasıl bir kapı varsa
kapanmıyor asla yüzüme

aynalarda yalnızlığın gürültüsü
ayrılık revaçta hala

yarım ağız yarım kalmış kadınlar
asırlar boyu çatlak elleriyle

gelecek düşmüş derin kuyulara
kökleri bir hayalde saklı

biri sizi sessizliğiyle öldürürse
bu da cinayet sayılır mı

İbrahim İLHAN

AFORİZMALAR - 2

I.
insanların da mevsimleri var
ağaçlara benzemez
her şey rengine
ben sana solarım

II.
menekşenin
moruna vurulduk
kokusunu bilmeyiz

III.
musa denizle
biz aşk ile sınıandık

IV.
gönlüne sığdırdığını
yere göğe sığdıramazsın

V.
senden
bir kent imar ettim gönlümde
her sokağında bir ırmak akar

ETİ SENİN KEMİĞİ BENİM

Mehmet Öğretmen köyde tek öğretmendi. Mesleğine başlayalı on üç yıl olmuştu. Beyaz tenli, uzun boyluydu. Bünyesi de zayıf olduğundan kamburumsu bir görüntüsü vardı. Bu köye geleli beş yıl olmuştu. Mesleğini severek yapıyordu. Kendisi de köylü çocuğu olduğu için köyde severek çalışıyor ve her yıl birkaç öğrencisinin Anadolu lisesini kazanmasını sağlıyordu. Bu başarısından dolayı İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü tarafından Takdirname ile ödüllendirilmişti. Köylüler de muhtar da öğretmenlerinin bir dediğini iki etmiyorlardı. Onu çok seviyorlar ve ona saygı gösteriyorlardı.

Mehmet Öğretmen geç evlenmişti. İki kızı vardı. Büyüyük kızı Aslıhan bu sene okula başlayacaktı. Küçük kızı Ayşe ise üç yaşına yeni basmıştı. Hanımı Fatma, ilkokul mezunuydu ama akıllı, yetenekli bir kadındı. Çok güzel yemekler yapar, elbise diker, kazaklar örür ve boş zamanlarında da kitap okurdu. Ayrıca lojmanın yanındaki kümeste tavukları besliyor ve tavukların hem etinden hem yumurtasından faydalanıyorlardı. Doğal besleniyorlardı.

Yaz mevsimi bitmek üzereydi, ağaçların yaprakları tek tük sararmaya başlamıştı. Güz gelmişti. Havaalar soğumaya başlamıştı. Kışlık yiyeceklerin ve giyeceklerin yanında, kışlık söğüt odunları da hazırlanıyordu. Yılın altı ayı şiddetli kışın sürdüğü bir köyde yaşıyorlardı.

Fatma Hanım, ilçeye gidip kışlık giyecek ve mutfak ihtiyaçlarını almak istiyordu. Mehmet Öğretmen, esasen ay başının gelmesini bekliyordu; cebinde alışveriş için yeteri kadar parası yoktu çünkü. Aldığı maaş dört kişilik bir ailenin geçimine ancak yetiyordu. İlçedeki bütün esnafı yakinen tanıyordu. Eşinin ve çocuklarının ısrarına dayanamadı:

—Yarın alışveriş için ilçeye gidiyoruz, deyince çocuklar babalarının boynuna sevinçle sarıldılar. Mehmet Bey de çocuklarına sıkıca sarıldı. Fatma Hanım gülümseyerek onları izliyordu. Hele hele Ayşe'nin mutluluğuna diyecek yoktu çünkü babası ne zaman ilçeye gitse ona topitop, somruk şekeri getirirdi. Köyde tek bir minibüs vardı. Şoför Ahmet; çok konuşkan, neşeli biriydi. Aynı zamanda öğrenci velisiydi. Mehmet Bey ilçeye gideceklerini söyleyince Şoför Ahmet minibüsün ön koltuğunu onlara ayırdı.

Ertesi gün erkenden kalktılar, minibüsün ön tarafına oturdular. Minibüste oturacak yer kalmadığından bazı yolcular kucak kucağa sıkışık oturmuştu. İki erkek yolcu da ayakta idi.

Şoför Ahmet bagajları yerleştirdi, arabayı çalıştırdı. Teybe Mahzuni'nin kasetini koydu. İşte gidiyorum çeşm-i siyahım, türküsü çalıyordu. Hâsılat iyiydi. Neşeyle sigara-

sını tüttürdü. Yaklaşık kırk beş dakikalık bir yolculuktan sonra ilçeye vardılar. Şoför Ahmet, köy garajında yolcularını indirdi ve ikinci sonu köye döneceklerini herkesin duyacağı bir sesle söyledi.

Fatma Hanım; iplikçi dükkânından beyine, kendisine, kızlarına kışlık kazak örmek için çeşitli renkte çile çile ip-ler aldı. Tuhafiye dükkânından beyine, kendisine, kızlara iç çamaşırı, çorap aldı. Kırtasiye dükkânından Aslıhan'a mavi bir çanta ve kitaplar, defterler, dosyalar, renkli renkli kalemler, silgiler aldılar.

Aslıhan sevinçten uçuyor, çantasını elinden bırakmıyordu. Bir lokantada et yemeği yediler. Çocuklar çok sev-
dikleri Coca Cola'yı sevinçle içtiler.

Vakit epeyce geçmişti. Güneş sallanmış, ikinci yaklaşmıştı. Oldukça sıcak bir gündü. Köy garajında bulunan Bakkal Durmuş'tan mutfak ihtiyaçlarını alacaklardı. Bakkal dükkânına vardıklarında birkaç müşteri vardı. Onlar gittikten sonra Bakkal Durmuş güler yüzle:

—Hoş geldiniz Mehmet Öğretmen, yenge hanım siz de hoş geldiniz, dedi.

Bakkal Durmuş, kızlara topitop şeker ikram etti. Küçük kız Ayşe topitop şekerini alır almaz maç maç emmeye başladı. Mehmet Öğretmen yaklaşık beş yıldan beri mutfak alışverişini düzenli olarak bakkal Durmuş'tan veresiye yapıyor ama maaşını alır almaz, ilk olarak bakkal borcunu ödüyordu. Şimdiye kadar borcunu hiç aksatmamış, düzenli ödemişti.

Fatma Hanım elindeki listeden ihtiyaçlarını söylemeye başladı: iki kilo pirinç, iki litre Kristal zeytinyağı, bir kilo siyah zeytin, üç paket sana yağı, gofret, helva, tahin, bisküvi, sabun, tursil, pril... Bakkal Durmuş, söylenenleri tek tek hazırlayarak poşetlere koydu.

Mehmet Öğretmen çay tiryakisiydi. Hele hele karanfilli çayı çok severdi. Akşamları misafirlerine çayı bizzat kendisi demlerdi. Köylük yerde çay sohbetlerine doyum olmazdı.

Mehmet Öğretmen:

—Durmuş amca, iki kilo kesme şeker ile bir kilo da Filiz çayı ver. Sana zahmet bunların hepsini benim hesabıma yaz, önümüzdeki hafta aybaşı öderim, dedi.

Bakkal Durmuş orta halli bir bakkaldı. Memlekette 1980'li yılların yüksek enflasyonu vardı. O yıllarda şeker ve çayı Tekel malı olduğu için peşin alıyor, bundan dolayı da peşin satıyordu. Piyasa o kadar kötüydü ki birçok ürünü sattığı fiyata alıp raflara koyamıyor, zarar ediyordu. Piyasada stokçuluk yapıldığından, en çok çay ve şeker kıtlığı vardı.

Bakkal Durmuş:

—Mehmet Öğretmen, çayı ve şekerini peşin parayla aldı-
ğımızdan peşin satıyoruz, borca vermiyoruz kusurumuza
bakma, dedi. Mehmet Öğretmen; bir hafta sonra maaşını
alacağını, şimdiye kadar bir kez bile borcunu ödemeyi ak-
satmadığını üzüntülü bir ses tonuyla söyledi, ama Bakkal
Durmuş yine de “olmaz” deyince çok mahcup oldu. Duy-
dukları karşısında donup kalmıştı. Cebinde çayı ve şekerini
peşin alacak parası yoktu.

Konuşmaları hanımı Fatma da duymuştu. Hanımının
yanında böyle bir duruma düştüğü için çok utandı. Yüzü
kızdı, gözünün beyazı kızılaştı. Kulakları uğuldadı, başı
dönüyordu.

Bakal Durmuş da yaptığından yanlış olduğunu anla-
mıştı; ama iş isten geçmişti. Fatma Hanım eşinin daha
fazla üzülmelerini istemediği için:

—Mehmet minibüs kalkacak; geç kalıyoruz, hadi gide-
lim, dedi.

Mehmet Öğretmen küçük kızını kucağına aldı, eşi de
Aslıhan'ın elinden tuttu. Diğer poşetleri de almadan bak-
kaldan üzüntüyle ayrıldılar. Bakal arkalarından bakakal-
dı, hiçbir şey söyleyemedi. Yaptığı hatanın şaşkınlığı için-
deydi.

Minibüs, yolcularını almış onları bekliyordu. Mehmet
Öğretmen, yaşadığı bu olayı bir türlü kabullenemiyordu.
İçin için kendini yiyordu. Sessizce ve üzüntüyle minibüse
bindiler. Minibüs köye hareket etmişti. Herkes birbiriyle
derin bir sohbettedi. Gözü, küçük kızın emdiği topitop
şekerine takıldı. Çocuk; hiçbir şeyden habersiz, neşeyle
şekerini yalıyordu. Minibüs şose yolda tozu dumana ka-
tarak ilerliyordu. Hiç kimseyle konuşmadı. İçinden dü-
şünmeye başladı. Bana şeker ve çayı borca vermeyen bu
insanlar; kendi canlarından, kendi kanlarından olan en
kıymetli varlıklarını, çocuklarını, biz öğretmenlere na-
sıl emanet ediyorlar, diye düşündü. Bu durum ne yaman
bir çelişkiydi! İçinden, “24 Kasım Öğretmenler Günü’nde
bizleri kuru kuruya öven ve öğretmenleri bu duruma dü-
şüren yöneticilerimiz utansın!” dedi. Köye yaklaşmışlar-
dı. Derin düşüncelere dalmıştı. Şoför Ahmet sıkıntılı bir
durumun olduğunu anlamıştı; ama kalabalıktan dolayı
ona sormadı. Mehmet Öğretmen’in kulaklarında, Bakal
Durmuş’un ve öğrenci velilerinin söyledikleri sözler çın-
lıyordu:

—Bakal Durmuş:

—Mehmet Öğretmen, kusura bakma, çayı ve şekerini
borca veremiyoruz!

—Öğrenci velileri:

—Öğretmen Bey, çocuğumuzu önce Allah’a sonra size
emanet ediyoruz. Yeter ki okusun, adam olsun. Hayatını
kurtarsın. Vatana, millete hayırlı bir evlat olsun! Eti senin,
kemiği benim olsun!

Eşgin

RUSİYA’YA GEDƏN YOL

Sağ ol deyib vətəndən
Atamın arxasınca
Uzaq bir yola düşdüm
Bir qaranlıq qatarda

Pul olmadı kupeyə
Onçün aldıq plaskart
Nənəm, babamdan ötrü
Darıxırdım hər saat

Gäh işıq yanib – sönür
Arada bala kəsəyən
Çörək oğurlayanda
Qorxurdum düzü bəzən

Sevmirdim bu səfəri
Ağlayıb istəyirdim
“Tetris”dəki maşınlar
Qaytarsın məni geri

Bəlkə var tanışlarım
Düşüncəsiylə baxıb
Yad insanlar tapırdı
Ancaq sərt baxışlarım

Betonkaya çatırdıq
Biz artıq addım - addım
Hətta darıxmaq üçün
Səbirsiz darıxırdım.

Var idi orda bayraq
Üçrəngli formada
Amma onda yox idi
Nə ulduz, nə ay para

Artıq həqiqət idi
Qarşımda yeni dünya
Bilirdim, Vətən qalıb
Məndən çox-çox uzaqda

Bəzən durnalarla
Elə salam deyib ancaq
Bilirdim ki bu quşlar
Bizlərdə olmur qonaq

KIZ KULESİ'NİN RÜYASI

uçlarında fosforlu mercan afrodizyağı türeyişte
teninde dudağı begonvillerin
parmak uçlarında çıldırmış gelincik cilası

öylesi bir tat damlıyor ki
ta derinliklerine denizin sarhoş çığlıklar
yükseliyor vaveylaların uçuşan eteklerine

sığlardan süzölmüş
kemal geliyor motoruyla

selam vermese olmaz
mavi bedenine kök salmış

nazlı kızının
alaca tutmuş elmalı yanaklarına

utancı bir başka döndürüyor başını
sabah lüfer avından dönen esmer balıkçının

bu kızı almalı
almalı ah pembe tomurcuklar çıkan göğsüne
başını dayamalı

tüttürüyor sigarasını
heyhat

kanatlanmış yavru bir martının
uçma telaşında çırpınışlar

serin suların yüzgeç çeken nemli soluğundan
bir şarkı mırıldanıyor

çilek kokusu üfleyen dudakları
arp çalan parmaklarına konuyor
sarı kanatlı mavi kuşlar

titriyor derinlikleri uçsuz bucaksız göletin
ak tenini yalayan simsiyah saçları
dalıyor en dibe

ince belden öylece kendini bırakarak
kemaI'in tutukluğuna

tellerine vuruyor delikanlı çağların haylaz şuhu
bu kaçınıcı meşkidir bilinmez
sabahın kıyıda kaçınıcı mahvoluşu

kanıyor mızrap tutan elleri
tırnaklarından kırmızı güller saçılıyor
düşlerin turkuaz düetlerine

güvercinler erguvan dallarında ak kuğu
fuşyası fütursuz su perisi
yüyüyor yeşil çimlerin çimdiklenen dokunuşlarında

serçeler nar tanecikleri serpiştiriyor
üzerine frezya sancılarının

kemal lavanta dantelli kozasında sevdanın
lüferler ağı delmiş tezgahda sinekler

ali reis'in bıyık altı purosı
kızışmış gri sakalları
dem alırken aşkın koylarından
evlat diye seslenen
ve o sesle irkilen kemaI'in halden düşüşleri

aşkın melodisi titretirken üsküdar'ı
bakıştılar

ney üfleyen nefesi
kristalleşirken gözlerinde yakamozların
kokusu dağılmadan altın amber sevişmelerin
güneşin sayıklayan kirpiklerine
koynaklarından kopan düşlerin kıymığından bağladı
suya damlayan ruhunu rıhtıma

kulenin geçişleri süsleyen kıızı
dudaklarına bıraktığı ıslak tattan
son bir kez ısırarak kemaI'i
çektii üzerine usulca göğü

SERÇE BARDAGI

Bedenim, annemin sıcacık göğsünden bir türlü ayrılmak istemiyor. Başımı yavaşça kaldırıyor, perdeyi aralıyor, tekrar annemin göğsüne koyuyorum. Daha sonra iğde ağacına konmuş serçeler unutturuyor bardağı. Bakışlarım serçenin kanatlarında bir anda kayboluveriyor. Serçenin ne hissettiğini düşünüyorum. Gökyüzündeki özgürlükten mutlu mu, yoksa aşağılardan gökyüzünü seyretmenin korkusu mu onu tedirgin ediyor?

Annemin ılık nefesinin kulağımı okşaması, gözlerimi serçenin kanadından aldı. Serçeye son kez bakıp perdeyi çekiyorum. Yorganın içinde kaybolmuş çoraplarımı arıyorum. Hep aynı şey olur; ayağım çoraplardan bunalır, karanlıktan korktuğumdan ayağımla iteklerim çoraplarımı. Çorabımı ararken annemin uyanmamasına özen gösteriyorum. Tekini buldum, diğerini aramak gelmedi içimden. Su içmek için odadan çıkıyor, mutfağa doğru yürüyorum. Burnuma gelen koku genzimi yakıyor... Çok sinirlendirmeden mutfağa girdim. İşte teşekkür ettiğini duyuyorum sanki. Gözlerim mutfağın içinde geziyor, aradığını bulamayınca sönmüş bir şekilde yere yöneliyor. Yere bakınca yanıp tekrar sönüyor. Bardakların hepsi kırılmış, paramparça. Yine sinirlenmiş şu... Aman söyleme; kimseye yakışmaz bu kelime, sana hiç! Umarım sadece bardaklara zarar vermiştir. Annemin pembe yanaklarına ne derim sonra?

Salonun eskimiş kapısının gıcırtiları gittikçe yaklaşıyor. Ayak sesleri mutfağa doğru yöneldi. Galiba durdu.

—Su ver kız bir bardak!

Yüzüne hiç bakmıyorum. Biliyorum ki bakarsam kötü anılara bir dahası eklenecek. Bir de kendi eviymiş gibi sigara tütürecek evin içinde. İnsan mutlu anlarda zamanı unuttur sanmıştım. Meğer mutsuz anlar için de öyleymiş.

—Yok bardak!

Adımlar, hızlı ve acımasız, yerleri hırpalarcasına... Kulağımda bir ses ne zaman gider bilinmez. Sesi, kesik kesik mutfağa kadar geliyor:

—Kııızzzz, sssseeeen na-ssss-ıl ba-bann-na karşılık verirsin? Sesler oturdu sonlara doğru. Bir sesin kulağımda neden yankılandığını şimdi anladım. Kelimelerin yeri değişecekti.

—Kırılmış hepsi, bardak yok!

—Tas da mı kırılmış ha!

Gözlerim doluyor, gözlerimi kırpsam birkaç damla yaş yanağıma süzülecek. Kırpmamak için direniyorum... Çevreme bu şekilde bakmakta zorlanıyorum. Tası elime alınca aklıma cam kırıkları geliyor. Çorapsız olan ayağım halıyı kirletiyor. Hissetmiyorum, ya da korkudan hislerim beni idare ediyor. Tası musluğun altına tutuyorum, su sesinin gelmemesi beni şaşırtmıyor. Bu sefer özenle seçiyorum sözcükleri:

—Sular kesilmiş.

Ya sabır, diyerek çekilen bir nefes...

—Güğümü al da çeşmeye git!

—Tamam!

—Çabuk gel ha! Eğleşme.

Güğümü ayva kokusundan, gözlerimi yerden alıyorum. Salondan hızla geçiyorum...Sinirlenmesin sonra. Kapıyı açar açmaz bulutlarla karşılaşırım. Güneşin dedikodusunu yapıyorlar. Neymiş, o bulutlar da ne kadar nankörmüş. Aman duymasın “nankör” dediğimi. Ayağımlı hissettim. Çoraplı ayağım diğerine, “Neden çorap giymedin?” diye kızıyor; Çorapsız ayağım çoraplıyla, “Pis!” diye alay ediyor. Kavgalarına müdahale edip ayağımdaki tek çorabı da çıkarıyorum. İki ayağım, tam birbirlerine bakacakken ağızlarına ayakkabımı geçiriyorum. Bahçeye çıkınca rüzgâr sert bir tokat atıyor yanağıma. Sol yanağımda; kabuk bağlamış, hissiz bir acı oluşuyor. Kafamı öne eğiyorum. Yürürken sessizliğin özlemine gideriyorum. Çok sessiz olmaktan korkuyorum bir anlık. Boğazım düğümlebilir de onu iştirim diye. Yakınlardan gelen bir ses: Elma kütürtüsü... Korkumu hafifletiyor. Kafamı o yöne çeviriyorum. Ayşe Nine, elma kütürtüsü karşılığında keçileri otlatıyor. Benim keçilerim yok, mecbur kendi kendimi idare ediyorum.

Güğümü çeşmenin ağzına dayıyorum. Çabucak doldurmak istiyorum onu. Çeşmeden bir “fıss” sesi. Bu kez dayanamayıp güğümü fırlatıyorum. Eve geri dönüyorum. Bütün hıncımı ayakkabılarımdan alıyorum. Hoyratça çıkarıyorum onları. Bu kez çeşmeden su sesi geliyor. Ama bu sefer heyecan değil öfke akıyor. Ağlamaktan da korkuyorum. Kurumuş gözlerim yanıyor, boğazım düğümleniyor. Sessiz bir çığlık oturuyor tam ortasına. Canım yanıyor.

Ayşe Nine'ye bakıyorum, etrafta görünmüyor. Elma ağacı ilişiyor gözlerime. Bir yaprak dahi kalmamış. Yeni ağaç arayışı. Mutluluk da böyledir işte! Vakitsiz ve vedasız ayrılır. Bir mutlu eder, hiç gitmeyecek sanırsız; gittiği zaman da eskisi gibi olamayacağını bilsek de yine onu aramaktan başka bir çaremiz kalmaz.

Rüzgârı gördüm şimdi. İçimdeki korku yok olmamış hâlâ. Burnum seçiyor. Tam kafamı çevirecekken vazgeçiyorum. Eve girdim, dimdik karşısında duruyorum. Yalnızca sol yanağımla yetinmeyip sağ yanağıma da tokat atıyor. Kendimi dışarıya zor atıyorum. Ağrı, kulağıma kadar ulaşıyor. Bulutların, benim bu hâlimle dalga geçtiklerini ve güldüklerini düşünüyorum. Bağırıyorum.

-Nannnnköööörrrr!

Bulutlar ağlamaya başlıyor. Islanmamak için eve doğru yürüyorum. Kapıyı açtığımda cam kırıklarının derdest eden çalı süpürgesinin sesini duyuyorum. Annem uyanmış olmalı, ona görünmeden odama geçiyorum.

Dilim kurumuş, ıslatmakta zorlanıyorum. Susuzluktan olsa gerek. Şu... yüzünden kendi susuzluğumu unuttum, ne tuhaf! Akşam içtiğim çayın tadı da gitti damağımdan. Ayaklarım... Ayaklarım, ağzını bile açamıyor. Kirliler, yorgunlar... Odama girdim. Yorganı üzerime çekip uyumaya çalışıyorum. Gök gürültüsü uyutmuyor bir türlü. Susuzluk da ikinci bir bahane. Sıkılıyor ve yatağın içinde oturuyorum. Bunaltıya dayanamayıp kalkıyor, perdeyi açıyorum. Görünüşe bakılırsa çok sinirlendirmişim. Gözlerim iğde ağacını arıyor. İğde ağacı koyu kahveye dönmüş. Serçeler de yok zaten. Onları göremediğim için üzülüyorum. Yağmuru görünce susuzluğum artıyor. Perdeyi kapatırken odanın kapağı aralanıyor.

—Azıcık daha oyalansaydın! Su nerde, hani?

Gözlerimde dayanılmaz bir ağırlık... Yine aşağıya bakıyorum. Sabahki ıstırap görmüş, üzerinde serçe resmi olan bardağı pencerenin pervazında görüyorum. Zaman zaman serçelerin su içmeleri için pencerenin pervazına koyduğum bardağı. Bu kez boş değil ama... Bulutlar gözyaşını ona döküyor. O kadar mutlu ki bardak... Yağmur hızlandıkça bardağın içindeki suyu gıcıklıyor. Bardağın mutluluğunu görünce yüreğimdeki sızıdan "İyi ki!" sözcüklerini çıkarıyorum. Pencereyi açıp bardağı alıyorum.... Gözünün içine bakmaktan çekiniyorum. Gözlerimi ikna edip bakıyorum bir saniye... Sessizlik... Suyu hızla içip bardağı uzatıyor. Ayaklar utangaç ve korkak. İncitmeden çekildi. Rahat bir nefes alıyorum.

Heyecanla pencereye doğru koşuyorum. Pencereyi açıyor ve başımı pencereden dışarı çıkarıyorum. Bardak elimde. Islanıyorum. Uzun zamandır gülmediğim için dudaklarım çatlayıp kanıyor. Kan, gözyaşımınla karışıp boğazıma yapışıyor. Boğazım yandıkça daha da gülüyorum. Güldükçe boğazım çözülüyor. "İyi ki unutturmuş serçe, bardağı, iyi ki!" diyorum.

Sanem EREN

KIYAMAM

şimdi yine
gidişin olsa kaderim
bilirsin ardınca avazla
en güzel ben gülümserim

bin enkaz olup
yıkılma aşk üzerime
ben çiçek açarım
umut ağacınca
yıkılmam git sen
beklemeler şaheseriyim

sen nâr-ı hasret
olsan ömürlük
ben vuslatı sormam
bilirsin
küsmem de
kıyamam sana
bana küserim

GÖNÜL KADRAJIM

gözlerin
kafa tutar aşka
buğusundan yola çıksam
kaç şiir olur da yazılır
bilinmez sayfalarca...

sesin
tutar aklımın elini
götürür derin uzaklara
uzanır ruhum düşler boyu
örter üstümü sevincin tınısı
doyarım
mavinin her tonuna

hasret
en kara coğrafya
ben kaybolmuş gezgin
pusulam ol
dol ey yar
gönül kadrajıma

GÖKYÜZÜ BULUTLU HAVA PUSLUYDU

Hüznün kalbini yaraladığı bir zamandı.

Elini şakağına dayamış sırasında oturuyordu. Derin hayallere dalıyor, birkaç gün önce şehit olan annesinin si-lueti gözlerinin önüne geliyordu. Oturduğu yerde duramı-yor, tedirgin bir şekilde ayaklarını hızla yere vuruyordu. Duvarda asılı duran saate baktı. Ders zilinin çalmasına birkaç dakika kalmış, öğretmen de artık tahtada ders an-latmayı bırakmıştı. Günün son dersi-ydi. Öğrenciler artık eve gitmek için çantalarını hazırlayıp sabırsızlıkla bekli-yordu. Çok geçmeden ders zili çaldı. Sebebini bilemediği acele bir tavır ile çantasını sırtına takıp sınıftan çıktı. Bütün öğrenciler bir anda koridora doluştular. Uğultu ve gü-rültü ile dolan koridor genişliyor, önünde uzayıp gidiyor, zihninde fırtınalar esiyordu. İçinden bir istek kendisini adeta koşmaya zorluyordu.

Arkasından, “Neden böyle acele ediyorsun, bizi bek-le, beraber gidelim,” diye seslenen arkadaşlarını duymadı bile. Merdivenleri hızla inip okuldan dışarı çıktı. Ara so-kaklardan geçip ana caddeye ulaştı. Şimdi vızır vızır ara-baların geçtiği geniş, işlek bir cadde çıkmıştı önüne. Kar-şıya geçmek için yaya geçidine geldiğinde kırmızı ışıkların yandığını gördü. Durup bekledi. Gökyüzü bulutlu, hava pusluydu. Önünden arabalar süratle kelebek gibi geçip gidiyorlardı. Dalgınlıkla ayağını yola atmıştı ki arabalar kornaya bastılar. Neden sonra korna sesleri ile irkilip ken-dine geldi. Geri dönüp kaldırımında beklemeye başladı. Sağ tarafındaki kaldırımında birkaç askerın kümelenildiğini gör-dü. İnsanın içine ürküntü veren, korku salan sert ve nefret dolu bakışları ile bu askerler karşıya geçmek için mi bekli-yorlardı, yoksa gelen gidenleri kontrol etmek için devriye mi geziyorlardı; düşünmeye, anlamaya çalıştı. Bir taraftan da kendilerine mahkûm muamelesi yapan bu işgalci as-kerlere öfkeyle bakan bakışlarına engel olamıyordu.

Yüreğinden sıcak bir isyan duygusu çıkıyor, derisinin altından yayılıyor, tüm vücudunu kaplıyordu. Askerler-den biri bir taraftan tedirgin tavırlarla etrafa bakıyor, ge-len gidenleri şüphe ve korku ile gözden geçiriyor, bir ta-raftan da elindeki kahvesini içiyordu. Filistinli kız Danya okuldan eve dönerken bugün yanından geçtiği bu siyonist asker kanını içmek istercesine bir vampir gibi bakıyordu. Kendisine saldırırcasına bakan sert bakışları gördüğünde irkildi; ama bu askerlerden asla kokmuyordu. Oysaki 17 yaşındaki kızın bakışlarından deli gibi korkan asker he-men silahına davrandı. Danya, bunu fark ettiğinde tedir-gin oldu. Ne yapacağına karar veremedi. Yakın bir zaman-da annesi de bu askerler tarafından şehit edilmişti. Başına gelecek şeyleri tahmin ediyordu. Hızlı düşünüp hızlı karar vermesi gerekiyordu. Yıllardan beri yaşayarak öğrenmişti

ki öldürmek için bahane arayan bu cani askerlerden artık kurtuluş yoktu. Durduğu yerde yumruklarını sıkı, kur-şunlara hedef olmadan askerın üzerine atlamalıydı. Hiçbir zaman bu askerlerden korkmamıştı. Babası ona işgalci as-kerlere karşı cesur ve korkusuz olmayı öğretmişti. Haya-tı boyunca şehadete ulaşmak en büyük arzusuydu. Fakat şehadetin nerede ve nasıl karşısına çıkacağını, kendisini kolları arasına alıp sevdiklerinin yanına nasıl götürece-ğini bilmiyordu. İşte o anda, kirletilmiş bu hain zamanın en masum ama en ateşli, en acı duyguları sardı bedenini. Asker, Danya'yı kurşun yağmuruna tuttu. Danya'nın kanı etrafa saçıldı. Başına toplananların burnuna misk kokusu geliyordu. İşte şimdi su olmuş, cesurca şehadete yürümüş-tü. Kanlar içinde yatan bedeni cansız kalmış, elbiseleri kan kırmızısına boyanmış, gözlerine ise bin dört yüz yıl öteden süzülüp gelen bir şehadet ışığı dolmuştu. Kaldırım kana boyanmıştı. Ruhu bir kuş gibi uçup gök katına çıktı. Tatlı bir esinti gelip, Danya'nın ruhunu nazikçe alıp cen-nete taşıdı. Bu hafif rüzgârı seviyordu Danya. Annesinin kendisini sevdiği gibi seviyordu. Ruhunu, kirletilmiş bu zamanlardan kurtaracak olan bu rüzgârın daha sert esme-sini istiyordu.

* * *

Şehit Danya'nın kanlar içindeki şehadet resimleri her tarafa asılmıştı. Resimleri gören Raid'in kalbi öfke ile dol-du. Yumruklarını ve dişlerini sıkı. Çok üzülmüş ve bu olaydan çok etkilenmişti. Sanki kendi öz kardeşini kay-betmiş gibiydi. Bir anda içine dolan yoğun hüznün, intikam duyguları ile yer değiştirmekteydi. Fotoğrafların asılı ol-duğu duvarın dibinde bir müddet oturdu. Derin düşünce-lere dalarak uzun uzun fotoğraflara baktı. Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, hırs ve sinirden vücudu titriyordu. Artık haberi duyan herkes dışarı fırlıyor, protesto gösterilerine katılı-yordu. Gür bir insan seli çağıldayarak şehrin meydanına doğru akıyordu. Slogan atarak yanından geçen bir grubun bağırıcıları ile sarsılıp kendine geldi. Ayağa kalkıp akıntıya bıraktı kendini. İçinden intikam yeminleri ederek Dan-ya'nın vurulduğu yere doğru sert ve hızlı adımlarla yürü-dü. Danya'yı şehit eden askerler yine aynı yerde kaldırım-da toplanmış bekliyorlardı. Raid onları buldu. İçlerinde Danya'yı kurşunlayıp öldüren askeri tanıdı. Bıçağını sıkı-ca kavrayarak kolunun içinde gizledi; yavaşça askerlerin yanına doğru yaklaştı, sonra bağırarak bir anda askerın üzerine atlayarak karnından bıçakladı. Yanındaki diğer askerler de Raid'i alınından vurup şehit ettiler. Kurşun ye-rinden, önce hiç kan akmamıştı. Birkaç dakika sonra al-nından misk kokulu kanlar akmaya başladı. Şimdi cansız bedeni kanlar içinde yerde yatıyordu. Fakat gülümseyerek etrafa bakıyor gibiydi. Şehadet esintileri içinde bedenini-

den çiçekler fışkırıyor, yenibaharlar doğuyordu. Raid'in yanına gelen doktorlar bu kokuya bir anlam veremediler. Oysaki gelen koku cennet kokularından bir kokuydu.

* * *

On binlerce kişi Raid'in cenaze törenine katılmıştı. Danya'nın babası da oradaydı. Cenaze töreni sırasında; kalabalığın ortasında, hiç kimsenin düşünmediği bir anda Şehit Raid'in babası ayağa kalktı. Şehit Danya'nın babasına hitap ederek konuştu:

"Şehit kızın Danya'yı şehit oğlum Raid'e istiyorum," dedi.

Daha sözünü tamamlamamıştı ki; Danya'nın babası da ayağa kalkarak Raid'in babasının yanına gitti, ona sarılarak hiç düşünmeden cevap verdi:

"Şehit kızımı, şehit oğluna verdim. Hayırlı olsun. Düğünleri Cennette olsun." dedi.

Raid'in cenaze törenine katılmak için koşup gelen on binlerce kişi, Raid'in düğün töreni ile karşı karşıya kalmışlardı. Dünyada hiç duyulmamış, görülmemiş bir düğün töreni yapılmış oldu oracıkta. Şehitlerin cenaze töreni düğün törenine dönüşmüştü. Yaşanan bu ani durum karşısında törene katılan herkes iliklerine kadar sevinmiş ve silkelenmişti. Şehitlerin ruhu; herkesi içine düştüğü hüznün girdaplarından, karanlık dehlizlerinden, matem çukurlarından çekip aldı, şehadet ruhunu gönüllere taşıdı. Birbirlerine uzak ve hatta bedenleri ölü olan bu iki genç; ruhları şehadet rüzgârı ile sonsuza taşınırken, vuslatın nasıl olacağını da anlatıyorlardı mahşeri kalabalığa. Cenaze törenine katılanlar, şehitlerin gerçekten ölmediklerine tanıklık ediyorlardı. Dünyada, belki de dünya tarihinde bir ilk olan bu düğünde evlendirilen bu iki genç; Filistin davasını kanlarıyla ruhlara ve duvarlara yazarken özgürlüğün sırrına, cennetin şifresine ulaşmışlardı.

Sevim AÇIKBAŞ

ELVEDA BUSESİ

şiiirlerimin mısralarında rastladım sana
hiçbir lügatte bulamadım anlamını
hiçbir yerde karşılaşmadım bakışlarınla
hiçbir dilde duyamadım eşsiz melodini

gündüzler aydınlıklarını senin yüzünden almış
geceler siyah olmayı saçlarından öğrenmiş

ey sevgili
yabancı yollarında tek başımayım
senden bir iz arıyor yüreğim
kimseye bakmadı gözlerim
hiçbir tene değmedi ellerim
menekşeler boynunu büktü yokluğunda
karanlık gecede boşluğa asıldı çaresizliğim

kulaklarım seste
can ruhuma küs kaldı
başım gövdeme ağır geliyor artık
kulaklarım dudaklarıma sağır
kelimelerim cümlelere dargın
hüzün boşluklarına düşer ayaklarım
katran karası akıtan gözlerimin
ağlayışları önemsiz
elveda busesi değdi şakaklarıma
ve kabıma sığdıramıyorum aşkı

Muhammed KORKMAZ

Ferruh RECAİ

İĞNENİN ÇIĞLIĞI

bir kanat çırpışı mesafeden
bak bir tufan başlıyor
gerdanında taşkın suların izi
yağmur damlalarına
dolduruyorsun sessizliği

paslı bir çivi gibi gecenin
soğuk bağrında
gülleri solduruyorsun
iğnelerin çıığı parçalanırken
ölüleri diriltiyorsun nefesinde

bakışın dağları parçalıyor
ellerin kızıldeniz'i bölüyor ikiye
avuçlarında taşıyorsun nehirleri
nil gibi coşkun tuna gibi sakın

güneşi doğudan getiren
batıdan batıran sensin
gülü ateşe yaktırmayan
sen ölümü ateşle sınıyorsun

giderken çölde ayaklarından
kumlar savruluyor
rüzgarı dolduruyorsun yüreğine
gülüşün kurtuluş gözyaşın kıyamet
sen cenneti gözlerinde taşıyorsun

KARANLIKTA GÜNEŞLENENLER

çöreklenir üstüne afallayan yazgı
kilit vurulmuş buhranlar gelir bir bir
ardından renklerin yüzü aydınlaşır
ve görünür yarasında hasret

kırılğan zaman bakışlarıyla örter
gezgin ve yorgun kıyılarda ecelsiz
iklimler
ve seyrüsefer hüsrana bulanır geceler
dudağında kıvrım hevesleri atıp bir bir
ruha boy aynası geçirirken umarsızca
ölürler.

bir yangın ki ufuklara eşlik eder
güvertede iklimler yalnızlaşır.

UTANÇ GÖLGELER

iflasımı saatlere öteledim
yarım gecemde ziyan basılacak
birkaç evren sendeler
boşluğun takibi zor yolculuk
bir yanım sahip olduğu hayattan kor

gökkuşağı bedel
çantada yön
penceremde karga
metropol saklı gözlerinde
bu döngü vakit kaybı ve epeyce zor

Ezelde güneşim gölge yaptı yarına
sahip insaniyet namına üzüntüyü
az biraz yorup iklimleri
ve mevsimleri biriktirip yarına yor

Mehmet Şirin AYDEMİR

SABIR SURLARI

ıslak kuzey
rüzgarlarının ellerine bırak
fırkateynini firakın
ki savurdukça
rıhtımsız koylara
sağalsın kızılca yaraların

kuş uçmaz
uzak güneylere sür
katran kaftanlı
keder kervanlarını

biliyorum
kav yüreğinin
mor eteklerinde eşkıya
bir maral gezer
sen yine de
şafakçıl kuşlarının
kanatlarına yükle
lirik şiirlerini
yık düş duvarını umarsızlığın
bir ateş yak

bu bahar
hava yerine
bir taş koy
gediğine sabır surlarının

kıştır göçer
gündür geçer
elbet rapor eder
şana da zaman
muzipliğinden aşkın
muzdarip kalbine
en tılsımlı ilacını

Mehmet Şirin YÜN

AYRILIK SAHNESİ

sen sihirbazın elindeki şapka ol mesela
ben şapkanın içinde sıkışıp kalan tavşan

şüphesiz ki
biz ne zaman bir ayrılığa sahnelensek
etrafımızda bir alkış tufanı kopacak

bir sonraki sahnede
sihirbazın mendilden mendil çıkarması
tesadüf değildi aslında

çünkü ne zaman çıkarsalar beni senden
hiç bir mendilin kurutmaya yetmediği
gözüm gönlüm göl gözyaşları

Enes GÜRBÜZ

ÇAY SICAKKEN

içtiğimiz çayın sıcaklığıydı içimizi serinleten
içtiğimiz çaydı elle tutabildiğimiz nesne
soğuk su yakıyordu vücudumuzu sahilde

ne güneşlerin haberi vardı
ne de dalgaların
ortalıkta kara bir yılan dolaşıyordu
sular şırıngayla kafamıza sıkıldığı vakit
ne bulutun haberi vardı
ne de su bizi hissedebiliyordu
van gölü'nde yüzerken
deniz bir yorgan gibi bizi örterken
ne erçek'teki balıklar görüyordu
ne de selvi boylu ağrı dağı bizi

karanlık dehlizler aydınlıktı gözümüzde
biz görebiliyorduk
karanlık göremiyordu bizi

içtiğimiz çay su serpiyordu içimize
içebildiğimiz vakit
ne çay bardakları görüyordu
ne de konuştuğumuz insanlar bizi

biz sevinince kara bulutlar indi başımıza
nevinç çağımızı unutuverdik
ne eski anılarımız hatırlar
ne de coşkunkluklarımız bizi
onlarca şiir yazmıştık
ne yazdığımız dizeler yükseltir
ne de elimizdeki kalemler bizi

Murat TÜRKCAN

KÖRÜN HAYAT GÖZLÜĞÜ

ölüm hayat üstünde kör mühürdür
yaşar ölemeden ölebilenler
görme yetisi olan kör mü hürdür
kölesi gözünün görebilenler

hiç yaşamadığını anlar âmâ
hayat gözlüğünü çıkardığı an
ölülerin de yaşamı var ama
görmez kalp atışını hayat sanan

solukları değersizdir nanköre
bedenleri ceset eder tek nefes
aydınlık, ihtiyaç değildir köre
karanlık ışık mahkûmuna kafes

Mehmet OSMANOĞLU

İLK YAZ TERENNÜMLERİ

Ne zaman ki solmaya başlar gülüşlerimiz,
Tittediğinde birden akşam kızılı günler
Yine bir nevbahara açılır düşlerimiz;
Nicedir uykudayken nevre durur sürgünler.

Her yanda dirilişin zarif işaretleri,
Canfezâ cemrelerle palazlanır hülyalar.
Her yamaçta cümbüşler, her bahçe şölen yeri...
Ruhumuzu füsunkâr cezbedişlere salar.

Engin bir cömertliğin zirvesinde bulutlar,
Katre katre öperken yeryüzünü alnından
Kâinat kıpırdanır, gökler bu toy'u kutlar.
Yıldızlar tebessümle geçer ayın yanından.

Toprağın kucağında kaç vakittir gizlenir,
Çiçeklerin teninini telaşlandırır rüzgâr.
Umudumuz bir müşfik yağmurla filizlenir,
Yalnız şu ıslak bakış, zemheriden yadigâr.

Şu gölge serin midir, güneşte kurutulan?
Demlenir semaverde solgun yapraklarımız.
Şu hande yorgun mudur, son nevbahardan kalan?
Bir segâh mırıldanır, suskun dudaklarımız.

İşte çiçeğe duran bir erguvan ağacı,
Mülevven dallarıyla arz-ı endam ediyor.
Renklerle çiçeklerin tılsımlı izdivacı,
Gözleri mesrûr eden bir tablo resmediyor.

Saadet şarkıları terennüm etmekte,
Kuş cıvıltılarıyla çocukların sesleri.
Yanakları yeşeren şu bulutsu tepeler,
Üflemekte semaya en taze nefesleri.

Bir âsude huzurla sermest olur akşamlar,
İçimize gömülür yorgunluğu yılların.
Sancısını yansıtır bahar desenli camlar,
Tefekkür çilesiyle yoğrulan akılların.

Mevsimler evrilirken böyle yerin yüzünde,
Her bahar tazelenir toprak ananın teni.
Asr vaktine eriştik şu ömrün gündüzünde,
Hangi yüze bakınsak faniliğin deseni...

